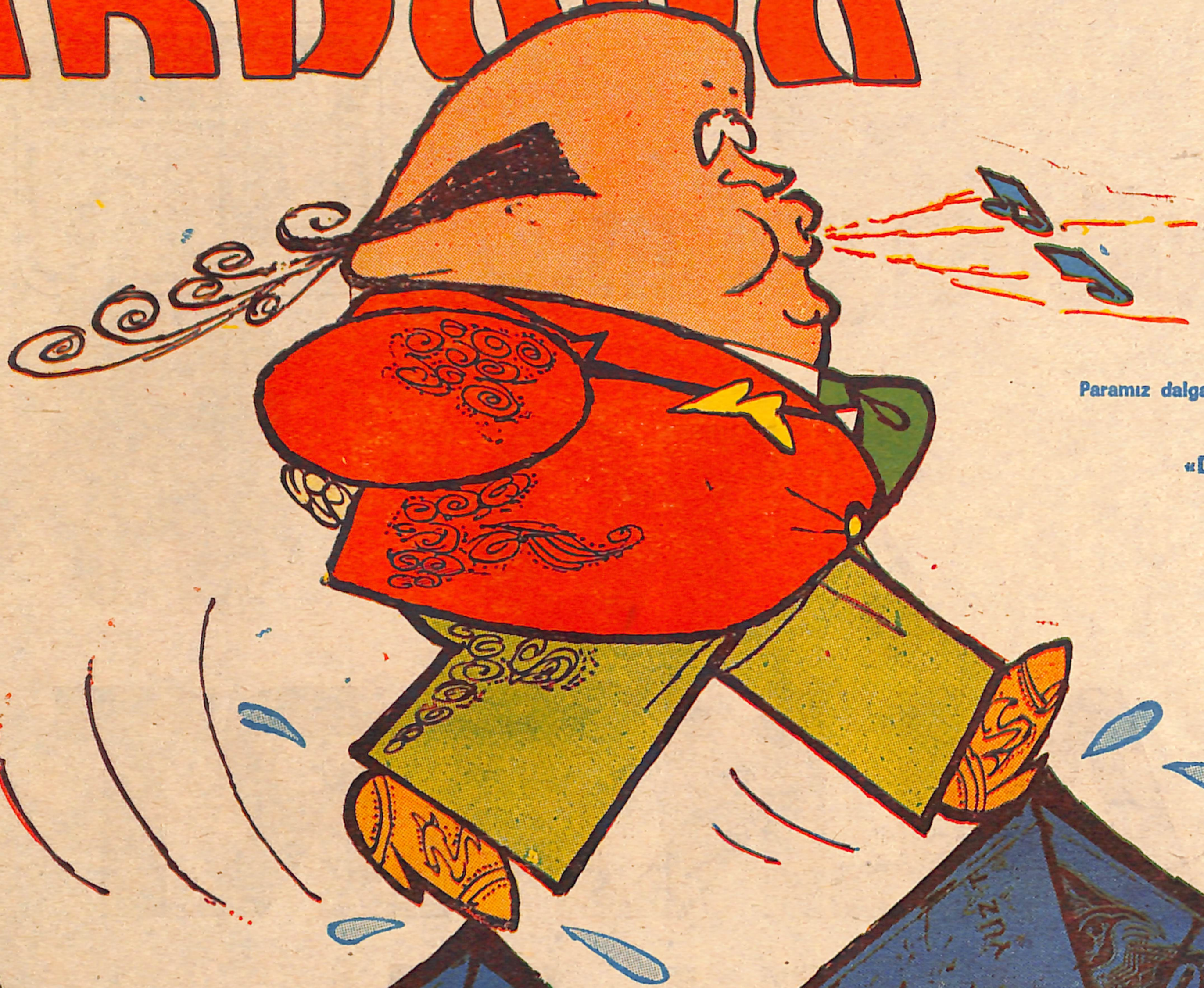
Akbaba

50-77

Paramız dalgalanmaya bırakıldı
(Gazeteler)

«Dalga geçen adam»!

CAFER ZORLU

yılbaşı yakın...

% 10* ALKART indiriminden yararlanıyor musunuz?

Alkart'ınız yoksa bir Akbank şubesine uğrayıp Alkart'ınızı alın ve ülkemizin en ünlü süpermarket otel, mağaza ve seyahat acentelerinde indirimden yararlanın.

ALKART NEDİR ?
Alkart, Akbank'a özgü karşılıksız hizmetler dizisinden ve ülkemizde ilk kez Akbank tarafından uygulanan indirimli alışveriş yöntemidir.

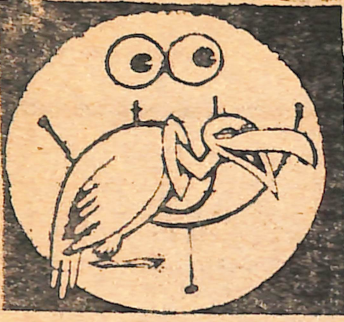
NASIL ALKART SAHİBİ OLUNUR ?
Çok basit. Mevduatınız olsun olmasın Akbank'ın yurt sathına yaygın 550'ye yakın şubesinden herhangi birine bir kimlik kartı ve bir fotoğrafla başvurmanız yeterlidir.

*
Süpermarketlerde indirim oranı % 5 tir. Gıda reyonlarında ve tenzilâtlı satış dönemlerinde indirim yoktur.
Seyahat acentelerinin Londra gezilerinde indirim % 5 tir. İndirim TL. üzerinden yapılır.

ALKART
Akbank indirim kartı

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Akbaba

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ   Yıl: 56 - Cilt: 32 - Sayı: 50   14. Aralık. 1977

BİZ YETERİNCE ÇEKTİK

BAY Ecevit'in bayram gezisi sırasında Zonguldak'ta söylediği sözler hem sağ ve hem de sol gazetelerin hemen tümüne manşet oldu:

«Türkiye'nin bu hükümetle bu kışı çıkarması olanaksız.»

Bay Süleyman Demirel ise aynı günlerde şöyle diyordu:

«İşbaşında bir hükümet varken muhayyel koalisyondan söz edilemez.»

Şimdi yerel seçimler yapılıyor. Önceden de çok söyledik ya, bizim beklediğimiz dönüm noktalarının biri geride kalınca bir yenisi çıkıveriyor ortaya. Yerel seçimler de geride kalır. Eğer belediye seçimlerinde AP büyük yenilgilere uğrarsa ne olur dersiniz? Bay Demirel «Bu millet bizi istemiyor, ben bu utanca dayanamam,» deyip Başbakanlıktan istifa mı eder? Güldürmeyin, yaralarımız sızlıyor. Bu adamın kendi isteğiyle koltuğu bırakacağını düşünmek, Bay Erbakan'ın kısa vadeli kalkınma plânlarını bile geride bırakan safdilce bir iyimserlik olmaz mıydı?

Ah, Bay Erbakan! O nerelerde şimdi? Oldukça rahat görünüyordu son zamanlarda. IMF'yi, belediye seçimlerini falan unutmuş gibi. Kâh yarıçıplak bağdaş kurmuş; kâh şeytan taşlarken; kâh ihrama bürünmüş, Arap şeyhleriyle boy gösterirken poz poz resimlerini izledik. Gazetenin söylediğine göre, Arap kıyafeti giydiği için onun kim olduğunu uzun süre çıkartamamış Araplar. Sanki şaşılacak bir durum! Biz sırtında Arap kıyafeti yokken bile kim olduğunu çıkartamıyoruz onun çoğu zaman. Kazmalı-kürekli amele midir, altıyüz dolar dövizli «normal vatandaş» mıdır, gökten bir mucizenin muştusunu almış bir yeni zaman ermişi midir, «Bu ekonomi müstemleke ekonomisidir,» gibi sözler de edebildiğine göre hükümet ortakları arasında sağduyunun temsilcisi midir, nedir?

Yerel seçimlerin sonuçları Süleyman Demirel'i istifaya zorlamaz, bunu biliyoruz. Bugüne dek olanların her biri başka bir ülkede başka bir başbakanı on kez istifa ettirirdi. Bizimkini ise büsbütün yerine mıhlıyor. Ama bu seçimlerde muhtemel bir AP yenilgisi, AP'den kopmaları hızlandıracaktır. Daha şimdiden iki milletvekilinin istifalarının zorla geri aldırtıldığını ve dokuz AP'linin CHP'li Meclis Başkanı adayına oy verip seçilmesini sağladıklarını biliyoruz. Kapalı kapıların ardında gözümüze ve kulağımıza ulaşmayan daha ne olaylar sürüyor, ne çekişmeli pazarlıklar dönüyordur, kimbilir.

Yerel seçimlerden sonra bu hükümetin IMF'nin ülkemiz hakkındaki hükmünü bekleyecek kadar vakti olabilir. Sonra yeni devalüasyonu beklemek zorunda kalabiliriz. Derken bütçe görüşmeleri, mali yılın girişi falan...

Türkiye bu hükümetle bu kışı çıkaramaz, doğru. Ama kışın ne kadar süreceğini kestirmek çok zor. Mayısta mı, haziranda mı, artık bahar en sonunda gelince, temizlik yapmaktan çiçeklere bakmaya bile zaman bulamayacağız. Evet, bu hükümet gitmesine gider. Ama arkasında öyle bir yıkıntı bırakır ki, yerini alanlar «Keşke gitmeseydi,» derler.

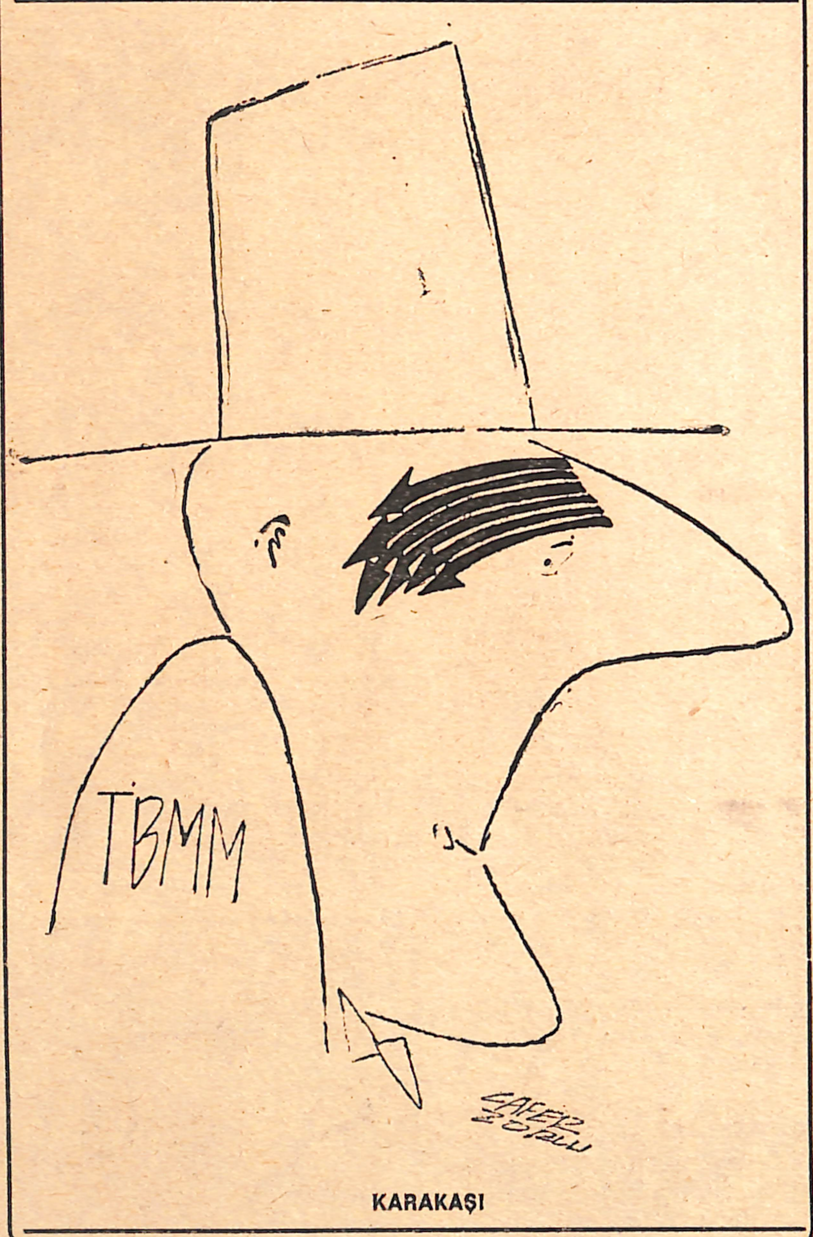
Kendimizi yavaş yavaş Bay Demirel'in ünlü sözlerini yeniden duymaya alıştıralım:

«Bulun 226'yı, düşürün hükümeti.»

226 da bulunur, üçyüz de. Yeter ki ulusça papazı bulmadan önce bu işin sonu bir getirilebilsin. Toplumumuz ağzında çürük diş bulunan bir adama benzedi artık. Ağrı nöbeti tuttuğunda basıyorsunuz morfini, basıyorsunuz morfini. Zaman geçtikçe dozu artırmak gerekiyor ve ilâcın yan etkileri de kendini göstermeye başlıyor. Yalnız çürük dişteki sinirler değil, suratının yarısı uyuşmuş durumda garibin. Ağrıyı duymuyor ama, çevresinde dönenleri bir sis perdesinin gerisinden izleyebiliyor ancak. Ne ağlayabiliyor, ne gülebiliyor, ne de ağız tadıyla bir lokma ekmek yiyebiliyor.

Doldurmakla, kaplamakla kurtarılamayacağı çoktan anlaşılmadı mı? Çekin şu dişi artık!

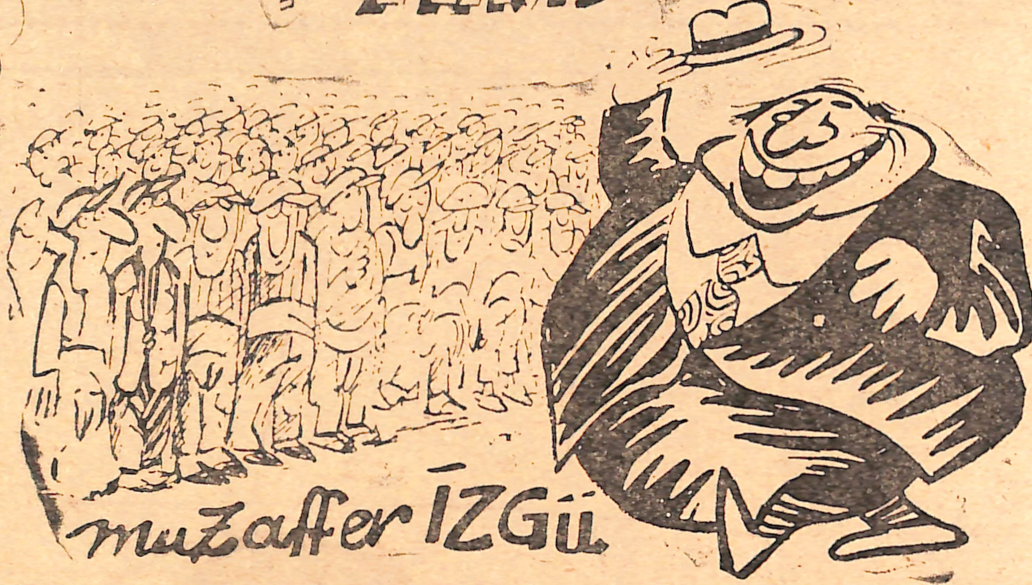
AKBABA

KARAKAŞI

— Berberler traş ücretlerine zam yaptı —

Bu Kabayla Bu Koltuğa Nasıl oturulur

muzaffer İZGÜ

BİR milletvekilinin, ayağını kırmak, ayrıca kalça kemiklerinden birini çıkarmak, birini de kırmanın yasadaki cezası nedir bilmiyorum ama, biz bunların tümünü köycek yaptık, hiç mi hiç ceza falan da almadık.

Niye almadık, bakın anlatayım. Bizim ilin bir milletvekili vardır. Hangi partidendir diye sormayın canım, şu bol bol vaadlerde bulunan partinin üyesi. Her seçimden önce bizim köye kocaman göbeği, kocaman ensesiyle, gerdanıyla gelir, muhtara konuk olur, iki gün içinde iki koyunu yer bitirir, ondan sonra ver eder vaadleri.

— Köprünüzü yapacağım, söz!

— Yolunuzu yapacağım kitap çarpsın!

— Kredi işinizi halledeceğim, iki gözüm önüme aksın!

— Ormanla işinizi bir hal vola sokacağım, yediğim zehir zıkkım olsun.

Sen söz ver dört yılda bir, seçil git, ondan sonra bir daha köye uğrama, muhtarı Ankara'da görünce de köşe bucak kaç. Adamı kitap çarpmazsa, köylü çarpar, anladın mı milletvekili efendi. Tastamam on beş yıldır uyutulur mu köylü, vallahi bunlar kafalarını kuma gömmüş, köylüyü hâlâ eski köylü, kendilerini de hâlâ eski milletvekili sanıyorlar. İşte öyle olmaz çelebi, böyle olur, insan sonunda hem bacağından, hem de iki kalça kemiğinden olur. Hem öyle olur ki, hani ardının çanağı çıktı derler ya, biz adamın çanağını çıkarır da oturtuveririz köşeye.

Aklı, köyümüzün yirmi yıllık muhtarı Niyazi emmi verdi.. Niyazi emmi ki, neler görmüş neler geçirmiş. Seçimlere yakın, sık sık toplantılar yaptı. Adamlar seçildi, sıkı uyarılar geçildi. Hattâ bu konuda, yapacağımız işin gerçekten etkin olabilmesi ve de tastamam gerçekleşebilmesi için provalar bile yaptık. Birini milletvekili yaparak, köyün girişinde karşıladık, karşıladık, karşıladık, kaç prova biliyor musunuz, tastamam bir düzine prova. Bir düzine provadan sonra, muhtar Niyazi emmi:

— Tamam çocuklar, dedi. Gelsin de şimdi o herif gününü görsün.

Köycek, milletvekiline gününü göstermek için hergün yolu gözlemeğe başladık. Bir adam Körtepe'ye diktik, bir adam uluçınarın tepesine çıkardık, bir adam da tozlu yolun başına koyduk. Körtepe'deki uluçınardakine seslenecek, uluçınardaki tozlu yoldakine seslenecek, tozlu yoldaki de kahve yanına seslenecek, o zaman biz köycek, hoop uçacağız yolun başına, milletvekilimizi karşılamağa. Ama ne karşılama, dostlar başına, kocaman kocaman parti başkanlarına. Seni gidi seni, ülkeye ucuzluk getireceğiz dersin, hak getire, huzur getireceğiz dersin, hak getire, anarşiye son vereceğiz dersin, hak getire. Vàrsa yoksa koltuk, otur bakalım şimdi o kırık çanakla oturabilirsen koltuğuna...

Günlerden bir gün, tozlu yoldaki koştura koştura geldi kahve yanına:

— Hey millet, dedi, koşun milletvekilimiz gelir.

Öyle ayarlamışız ki işi, bayram topunu kahve yanına koymuşuz, hem de içi kuru sıkı dolu. Deştiman Hasan, topu patlatır patlatmaz, köy yerinden uğradı sanki, kadınlar, kızlar, çocuklar, bebeler, yaşlılar, doluştuk köy yolunun başına... Aha geldi, aha geliyor sarı araba. Bu sarı araba, bizim milletvekilinin arabasıdır. Bir de geliyor ki azaksız, dersiniz yolu yapmış, köprüyü yapmış, krediyi halletmiş, huzur, ucuzluk aha ayağımızda... Vız vız gelir... Gel bakalım gel... Gelir, yüz mü var, hem de bunca kalabalığı bir arada hiç görmediğinden kendi kendine çok şeyler yaptığını sanır. Kimbilir, içinden, acaba bunların köprülerini, yollarını, kredi işlerini hallettim mi, unuttum mu diye düşünceye bile dalar. Dal bakalım sen dal.

— Vursun davul zurna!..

Diii. Güm bom güm bom, güm güm güm...

— Nasılsınız sevgili köylü kardeşlerim!

Eli havada, ağzı açık ayran delisi, sırıtıyor, bir yandan da şapkasını sinek kovalar gibi sallıyor.

Muhtar bağırdı:

— Sağool, Allah seni başımızdan eksik etmesin.

Biz bağırdık:

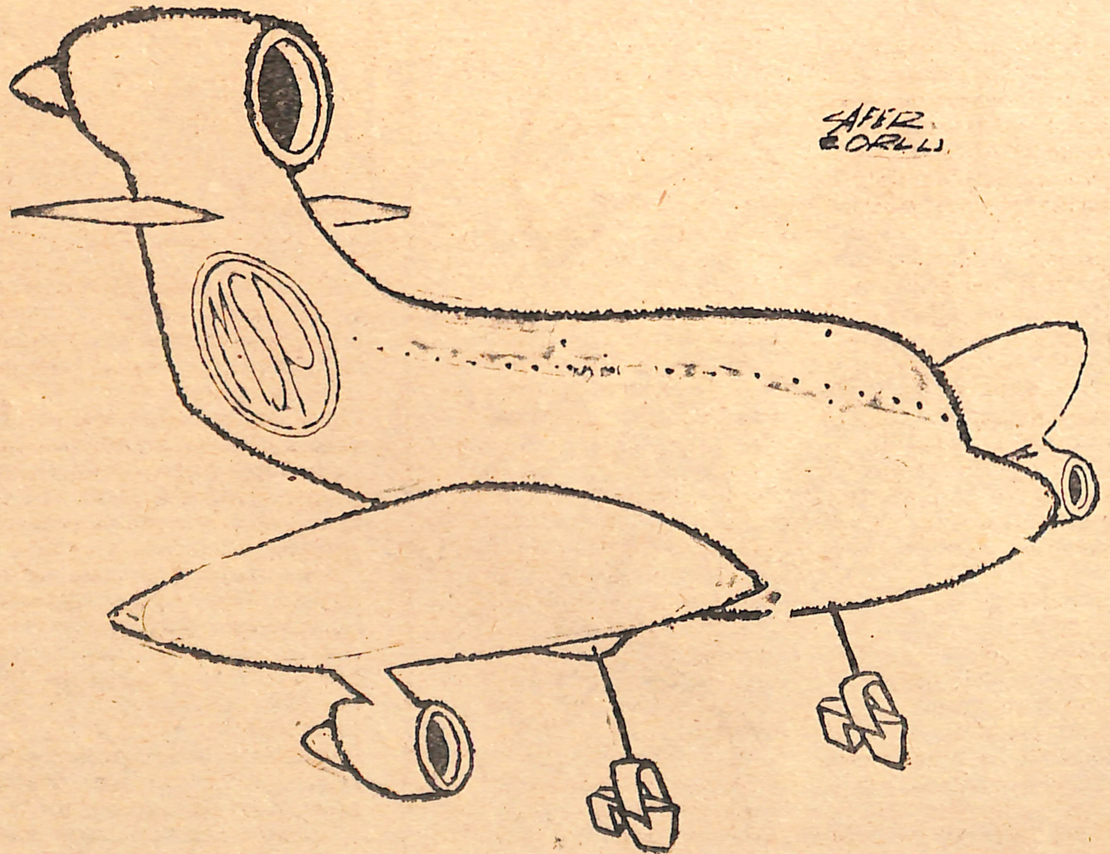
— Nurrol büyüğümüz, milliyetçi büyüğümüz!

Prova aynen uygulanıyor. Tüm milletin gözü muhtarda, kulaklar dikili muhtarın dudaklarında...

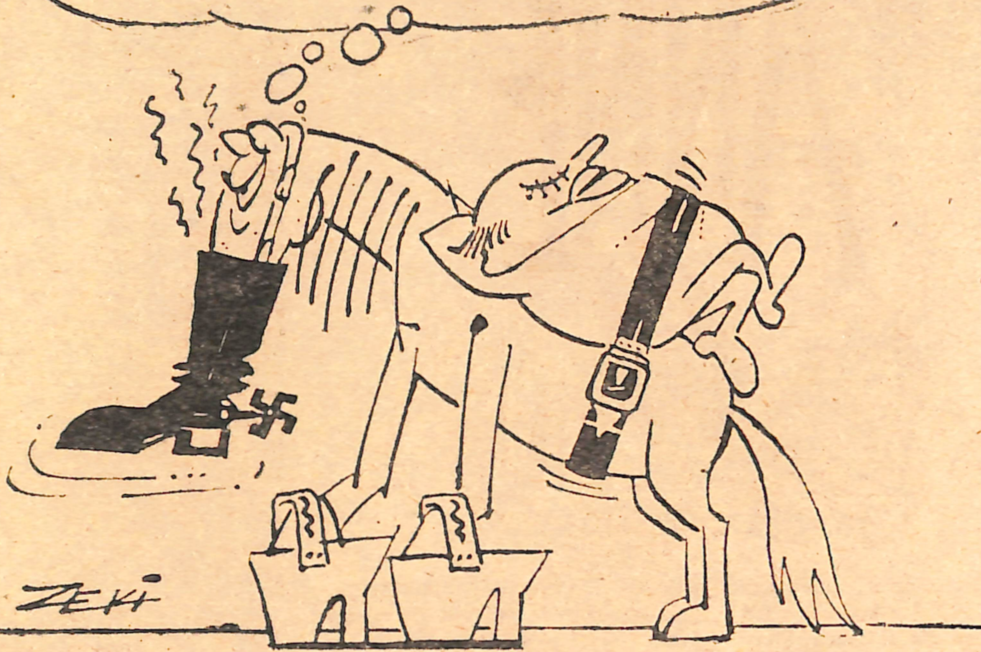
— Nasılsınız iyi misiniz

— Sağolun çok çok iyiyiz.

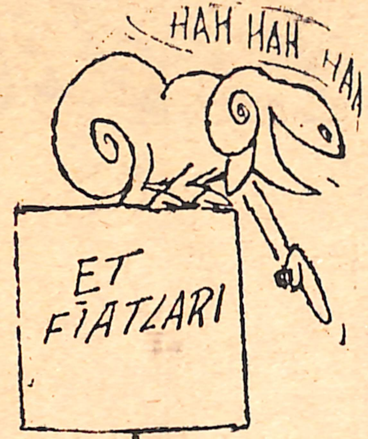
— Sayenizdee!

Erbakan, "Uçak Sanayiini gerçekleştireceğiz" dedi.

— Demirel, bütün uyarılara kayıtsız kalıyor —

— Size Ankara'nın sevgi ve muhabbetlerini getirdim.

— Getiren götüren sağolsuuun!

Bir işaret, davul zurna İzmir Marşını çalıyor... Ahha şimdi tamam. Muhtar Niyazi emminin bu işle görevlendirdiği köyün iri yarı gençleri, hemen milletvekilinin yöresinde toplandılar. Bağırdı milletvekili:

— Gözlerim yaşardı sizin bu sevginizi muhabbetinizi görünce!

Bekle, şimdi senin nerelerin yaşaracak az sonra görürsün.

— Hoşgeldin sayın milletvekilimiz!

Tamam, muhtar böyle bağırır bağırmaz, bizim gençler milletvekilinin altına girdiler, tastamam on sekiz genç. Hooop, bir anda milletvekilini havaya kaldırdılar, omuzlarına aldılar. Kimi baldırlarından yakaladı, kimi poposundan, kimi de ayaklarından...

Milletvekilimiz zevkten sefertası. Gözleri bir tuhaf yumulmuş, et yiyen kedi gibi beşuş çehresi. Şapkası elinde, sağda solda birikmiş köy kadınlarını, köy erkeklerini selâmlıyor. Öyle mutlu ki, hiç ummadığı birşeyle karşılaşmış. Yerine getirmediği vaadlerini, yerine getirdiğine iyice inanmış, bir yandan köy halkını selâmlarken bir yandan da bağırarak muhtara soruyordu:

— Yolunuzdan memnun musunuz?

— Sağol, sayende yağ gibi kayıyoruz.

— Kredileriniz yetiyor mu?

— Sayende çok bile geliyor.

— Ya huzur, ya güven?

— Sayende bal börek...

Ballı börek gibi yayılmış mübarek köy gençlerinin omuzlarının üstünde. Bağırıyor muhtarımız:

— Kaldırın! büyüğümüzü daha yukarılara kaldırın!

Gençler, güçlerinin yettiği denli kaldırdılar milletvekilimizi. İşte tam o anda muhtarımız yine bağırdı:

— Sana canımız feda olsun!

Gürp, o yüz on kiloluk milletvekilimiz gençlerin elinden paldır küldür yere yuvarlandı.

— Allah koluuum!

Kolu gitti milletvekilinin, hırç ettiğini tüm köylü duydu. Ama bu daha ne ki, dur sen...

— Kaydı yahu, kaydırdınız yahu...

Muhtar Niyazi emmi, senaryo gereğince köy gençlerinden dördünü tokatladı, ikisine de tekme savurdu, bağırdı:

— Kaldırın ulan!

Milletvekili yalvarıyordu:

— Aman kaldırmasınlar Niyazi efendi!

— Olur mu hiç büyüğüm, sizin gibi büyük bir insan köyümüze konuk gelmiş, onu yolda yürütmek bize yakışır mı? Tutun lan!

Gençlerimiz sağolsunlar, yine milletvekilini boylarından yukarıya kaldırdılar.

— Ya ya ya, şa şa şa, milletvekilimiz çok yaşa.

Adamın gözlerinden yaş geliyor, muhtara indirmeleri için yalvarıyor ama, muhtarın duyduğu bile yok.

— Sana canımız feda olsun!

Langırt... Bu kez karpuz gibi kütüledi milletvekilimiz, hem de sert toprağın üzerine.

— Allah kalçam!

— Ulan bu ne rezalettir, iyi tutsanıza sayın büyüğümüzü.

— Ne yapalım muhtar emmi elimizden kaydı.

— Hayvanlar, beceriksizler... Sabun mu bu lan ikidir kayıyor... Alın omuzlara...

Nasıl yalvarıyor milletvekilimiz, muhtarın ellerine kapanmış, aman kaldırmasınlar, diye, ama dinler mi hiç Niyazi emmi onu, daha dur bakalım, sırada sol kalçan da var...

— Kaldırın ulan, kaldırın...

Dört gence ikişer tokat, ikisine de dört tekme...

— Daha yukarı, daha yukarı.

— Yok yok bu kadarı iyi... Oy kalçam.

— Hiç olur mu, hiç olur mu, siz yükseklere lâyıksınız, bizse alçaklara, kaldırın ulan, dikin dikin, daha dikin...

İyice dikildi bu kez bizim milletvekilinin şeyi havaya. Niyazi emminin niyeti iyiden iyiye bozuk, bu kez düşürttüğünde adamın kalçasını haşat ettirecek, ki kırk gün üzerine oturamasın...

— Ulan daha kaldırın...

— Kaldırdık Niyazi emmi.

Davul, dom dom domo dom, zurna dit diri diii, İzmir Marşı... Yaşa, varol, nurol, çok yaşa...

— Sana canımız feda...

Plofff... Gitti adamın kabağı. Ki ne gitme...

— Ulan ne yaptınız?

— Elimizden kaydı muhtar emmi.

— Ulan bu adam, bu kabakla artık nasıl oturur koltuğa?..

İnanır mısınız adam yine oturdu koltuğa. Bir şartla ki, yan yan oturdu.

Muhtar Niyazi emmiye sorarsanız, adamın oturuşu yan bile değil, kıyıcıkmış, çünkü koltuğa poposunu koyduğu anda ciyak ciyak:

— Canımız sana feda! diye bağırıyormuş.

Durup durup bizim milletvekilinin, kendi büyüğüne böyle bağırması, büyüğün çok hoşuna gidiyor:

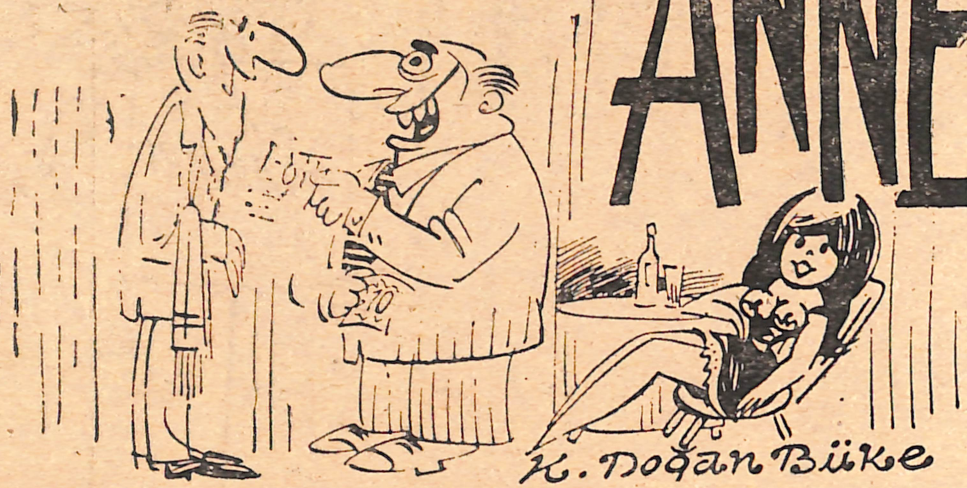
— Arkadaşlar, biz birlik beraberlik içinde olduktan sonra, diyormuş.

Ama Niyazi emmi diyor ki:

— Galiba bizim kendisine yaptığımızı, yakında o da büyüğüne yapacak, diyor.

Niyazi emmi bu, eski kulağı kesiklerden, eski tenekecilerden, neler bilir o, neler...

Muzaffer İZGÜ

ÇOCUKLUK ve öğrencilik yıllarımızın birlikte geçtiği avukat arkadaşımın yazıhanesinde lâf kavaflığı yapıyorduk. Çok gerilerde kalan gençlik yıllarımızın anılarını dile getiriyor, avunuyorduk. Bahsettiğimiz olaylar bizi Milâttan öncesine altmışcesine hayal kırıntıları gibi geliyordu. Yılları nasıl da harcamışız?.. Yenisini satın alabilirmişcesine...

Telefonda adama rahat vermiyor ki... Arkadaşım konuşmaları kısa kesmek için «Hayhay efendim, rahatınıza bakın, işinizle hemen ilgileneceğim, haklısınız» deyip duruyor. Müvekkili ne de geveze? Hani ayıp olmasa telefonu elime alıp: «Tamam kardeşim, avukatınız rahatınıza bakın diyor, sus, vekilin de rahatına baksın!» diyeceğim. Telefonlar her çeviriste bir dakika bağlantılı olmalı efendim. Bir dakika konuşan da aynı parayı veriyor, bir saat konuşan da... Olmaz böyle şey... Eşitlik ilkelerine ve de anayasaya aykırı. Ama şehirler arası konuşmalarda eşitlik ilkelerine uyuluyor. Dakika hesabı para. Kesene güven, dilediğin kadar konuş.

Arkadaşımın yazıhanesine gençliğini elden bırakmamakta direnen, makyaj malzemesi tüketicisi, kırklık bir hanımla yirmi yaşlarında güzel bir genç kız girdi. Anası kızından gönüllü, kızı anasından hevesli tür'den iki ziyaretçi... Belli, avukat arkadaşım vekilleri olmalı. Adam cumartesi, pazar demez, sabahın köründe yazıhanesine gelir, akşamın ilerlemiş saatlerinde evine döner. Öyle karıyla - kızla öldürecek zamanı yok. Hem bizde daha seks yaşamı bir kadın ve bir erkek üzerine. Geri kalmışlığımız bu işte de etken. Elin İsveçlisi, Danimarkalısı iki - üç karıyla aynı anda keyif çatıyor.

Ben gelenleri bir miras anlaşmazlığının tarafları sandım. Kocasını ve babasını kaybetmiş iki kadın. Allah yardım etsin!

Avukatla müvekkillerini yalnız bırakmak için bekleme bölümüne geçmeye davrandım. Arkadaşım görüşecekleri konunun gizli olmadığını, kalkmamamı söyledi.

Genç kız: «Avukat Bey, rapor geldi mi » diye sordu. Rapor sözünü duyunca ürperdim, erkeklerden tiksindim.

Avukat, «Rapor geldi, maalesef aleyhinize» deyince rahatladım. Demek kız sağlam. Ohhh beeee. Şimdi o tür raporlara da pek güven yok. O ayrı bir konu. Kız, ağlamaya koyuldu. Ne de güzel? Ağlayan güzel, uyuyan güzelden daha çekici oluyor.

Kız, «Pekiyi ben şimdi ne yapacağım?» diye sordu. Avukat, bu tür raporlara itirazın sonuç vermeyeceğini, mevcut rapora göre davanın kazanılamayacağını anlattı.

Annesi, kızının güzel gözlerinden süzülen damlaları, çantasından çıkardığı kâğıt mendille sildi, görüşünü belirtti:

«Ağlama yavrucuğum, ne yapalım, iki yıl daha kaçak çalışırsın. Dünyanın sonu gelmedi ya...» İş benim tahmin ettiğim gibi olmamalı.

Avukat, bir dosyayı yerinden aldı, içinden çıkardığı fotokopiyi kıza gösterdi. Kız baktı, göz gezdirdi, bir daha baktı, geri verdi. «Birşey anlayamadım...»

Avukatın okuduğu rapora göre; kolu mühürlü olarak hastahaneye sevkedilen Emine namı diğer Minenin (Demek Mine'lerin aslı hep Emine) kemik röntgeninde yaşının yirmi olduğu anlaşılmış. Allah Allah, ilim ne kadar gelişmiş. Kemikten yaş saptanıyor. Evet, insanda kemik gelişmesi yirmiiki yaşına kadar devam edermiş. O yaşa kadar insanın gerçek yaşı kemik gelişimi ile anlaşılırmış. Yirmiiki deyince tamam.

Kız gidici değil, «Avukat bey, bu işin başka yolu yok mu?» diye soruyor. Yokmuş efendim. Desene kız çaresiz dertlere düşmüş...

Arkadaşım duruşma gününü kendilerine hatırlattı, bürodan üzgün ayrıldılar.

Ben sormadan arkadaşım olayı aydınlattı: Efendim, anne bir pavyonda çalışıyormuş. Kızının da gözünün önünde olması için onu pavyona aldırmak istiyormuş. Yaşı küçük olduğu için vesika alamıyormuş. Yirmiiki yaşını bitirmemiş kadınlar pavyon artistliği yapamazmış. Annenin fedakârlığı beni duygulandırdı. Kızını gözünün önünden ayırmak istemiyor!

Bu rastlantıdan iki ay kadar sonra akşam sinema dönüşü pastahaneye uğradım. Sıcak bir salep içip içimi ısıtmalıyım. Köşedeki gözden uzak masada anasının himayesinden yoksun kız... Genç bir adamla elele... Önlerindeki pastayı değil, gözleri ile birbirlerini yiyorlar. Öyle bir yeme ki, yatağa falan gerek yok...

Kız çok güzel. Demek avukatına giderken kendine acındırmak için fazla makyaj yapmamış... Ama şimdi öyle mi? Satı pazarı...

Genç damı kızın sevgilisi sandım. Bir süre sonra aynı pastahanede o kız, yanında başka bir genç. Onunla da elele, gözle yeyiş'e devam...

Kız beni ilgilendirmeye başladı. Nihayet ben de erkeğim. Olgun bir yaşa ulaştım diye o işlerden el çekecek değilim ya... Garsonu çağırıp kız hakkında bilgi istedim. Kız serbest çalışıyormuş. Yaşı küçük olduğu için pavyona giremiyormuş. Pastahanede müşteri tavlayıp evlerine götürüyormuş. Doğrusu ben bu işin piyasasını bilmezdim. Hiç alıcı olmadım ki... Ver binliği, sabaha dek keyif çat'mış... Öyle bir anlatışı var bellenki komisyoncusu...

Doğrusu, ben bu işin piyasasını bilmem. Yine de böyle, genç körpe bir kız için çok para değil. Nihayet yerli malı, yabancı etiketli bir gömlek parası... Gömlek vücudunu saracak, ver binliği kızın vücudunu sen sar... Şeytan dürttü, kızın aracısının kim olduğunu sordum. Garson böyle pis işlere karışmazmış, ama benim hatırım için bu işi bitirirmiş. Yalnız yüz liramı alırmış. Al birader, o da kravatı olsun.

Garson, ertesi akşam gelmemi söyledi. Belirli saatte gittim. Kız sana bir gömlek parası değil, düzinesinin parası feda olsun. Bir mini etek, akıllara zarar, asap bozar... Bir çift sütyensiz çıkıntı, incecik bel... Garson seyirtip geldi. Garson görevini yapar, anlaşmayı tamamlarım. Bir otele giderim, kız sonra gelir. Ya gelmezse? Kanım tutuşuyor, gelmezse bu alev beni yakar...

Cüzdanımı açtım, tesadüfen elime geçen bir binliği çıkardım. Orta yerinden katladım, kat yerinden çakımla düzgün bir şekilde kestim. Parçanın birini garsona verdim, götürüp kıza versin. Otelimi, oda numaramı anlattım. Lobiye gelip beni bulsun. Birer viski, sonra odaya çıkarız.

Garson dürüst bir komisyoncuymuş. Yarım binliği götürüp kıza verdi, beni gösterdi, kız parayı sütyensiz tepeciğe sokuşturdu. Kız, para sütyensiz orada durur mu? Kızda bir gülücük, yandım Allah... Yandırma beni...

Otele gittim, lobide oturdum. Bir sek viski, bir daha. .Bekle babam bekle. Evet kız gelmedi...

Ertesi akşam pastahaneye gidip kızı sordum. Garson, görevini yapmış olduğunu, daha ötesine karışamayacağını anlattı. Allah için doğru söz. Adam gözümün önünde götürüp binliğin yarısını vermişti.. Daha ne yapsın? Eliyle getirip teslim edecek değil ya?..

Kızı bir daha göremedim. Avukat arkadaşa gidip vekâletnamedeki adresini sormayı kendime yediremedim.

Mor binliğin yarısı hâlâ cebimde. Bankaya götürüp boyutlarına göre noksan olarak paramı alabilirmişim. Mor binlik piyasada binikiyüz liraymış. Sandıkta para biriktirmeye meraklı hanımlar mor binliği binikiyüz liraya alıyorlarmış. Kızı hâlâ arıyorum. Bulursam ondaki yarım parayı beşyüz lira verip geri alacağım. Parayı yapıştırıp binikiyüz liraya satacağım. Hiç değilse garsona verdiğim yüz lirayı, viski parasını çıkarayım...

K. Doğan BÜKE

Sansür!

Memleket işleri artık düzeldi
Sinema sansürü çıktı çıkalı.
Refahla birlikte huzur da geldi
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Artisler üstüne çarşaf bürünür,
Ne allık, ne pudra, ne ruj sürünür,
Dansözün yalnızca gözü görünür,
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Tarihe karışmış mayolu sahne,
Bir iki manzara, birazcık çene,
Namusla ahlâkın üstüne nane
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Sinema filminde öpüşmek yasak,
Baş aktör kimseden yemiyor dayak,
Ne kötü adam var, ne it, ne alçak
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Kalmamış yüzlerde ne gam, ne çile,
Maaşlar yetip de artıyor bile,
Azıcık parayla doluyor file
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Esnaflar, bakkallar kazık atmıyor,
Sütçüler sütüne terkos katmıyor,
Manavlar çürümüş meyva satmıyor
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Refaha kavuşan köylü milyoner,
Mutluluk içinde memurlar banker,
Ne aç var, ne sefil, ne dilenciler
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Soyulmaz olmuştur artık bankalar,
Okulda, sokakta bitmiş kavgalar,
Ne babalar ağlar, ne de analar
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Mahkeme kilitli, dâvalar bitmiş,
Hapiste hiç kimse kalmamış, gitmiş,
İnsanlar silâhı bir yana atmış
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Ne rüşvet kalmıştır, ne de yolsuzluk,
Kalmamış karanlık, açlık, susuzluk,
Güzelim vatanı sarmış ucuzluk
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Kulüpte hiç kimse oynamaz kumar,
Ne öyle kadınlar, ne de evler var,
Oyuncu olmağa özenmez kızlar
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Bol kazanç süratle yurdu sarıyor,
Zenginler biz gibi vergi veriyor,
Devletin bütçesi göğe eriyor
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

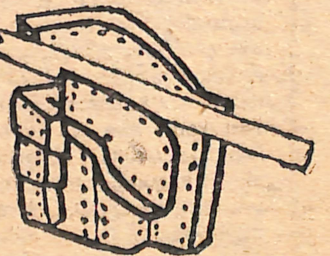
Yaşasın, varolsun sayın bakanlar,
Kahrolsun sansüre bir kulp takanlar,
Kalmadı bombalar, yakıp yıkanlar
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Baş tacı olmuştur 450 bey,
Oynarız çalıp da davul, zurna, ney,
Keyfimiz yerinde, hey aslanım, hey,
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

MUKADDER diyor ki: Namuslu olduk,
Yaramaz değiliz, çok uslu olduk,
Kaybolan huzuru yeniden bulduk
Sinema sansürü çıktı çıkalı...

Mukadder ÖZAKMAN

Pahalılık

EL YAZISI

Her Telden

Burhan Esen

Bekçiyi Çalan Hırsız

EVLERDEN, gözlerden, ırak olsunlar, ben hırsızlara kızdığım kadar, hayranlık da duyarım. Mesleklerin en gücünü ve belâlısını seçmişlerdir.

Biz kırk yıl oturduğumuz odanın içinde masaya tosmadan, sandalye devirmeden gezemeyiz karanlıkta. Oncağız kapıya anahtar uyduracak, pencerenin camını kesecek, koridoru geçecek, odalardan hangisinin yatakhane olarak kullanıldığını bilecek. Paralarınızı, kıymetli mücevheratlarınızı nerelere sakladığınızı kestirecek...

Bütün bu «cek« ler bir araya gelecek de işini becerecek... Yoook vallahi sanıldığı kadar kolay değil. Ekmek parasını arslanın ağzından kazanmak daha az heyecanlı.

Geçenlerde oturduğumuz kahvede yaşlı birini göstermişler, sonra şöyle demişlerdi:

— Şu moruk var ya, göründüğü gibi hırlı değildir... Eski kasa hırsızlarındandır. Ne canlar yakmadı, ne evler soymadı, bilemezsin. Gençliğinde gözlerden sürmeyi çeker, kasaların dibine darı ekerdi.

Yavaşça sokulmuştum yanına. Beni önce polisten sanmış, ağzını açmamıştı. Sonra yumuşamıştı yavaş, yavaş:

— Arkadaş, demiştim, ben bir roman yazıyorum. Konum hırsızlar. Bana yardım edemez misin?

— Ver bir sigara. Ha şöyle. Kırmızı uçlu, uzun şasili olunca, insanın ciğerleri bayram ediyor. Sana bekçiyi nasıl çaldığımı anlatayım!

Adam bizimle gırgır geçecekti galiba. Elin oğlu kılıfını bulabildiğinde minareyi bile yürütüyordu, lâkin, bekçi nasıl kalk gidelim edilecekti? Ağzında düdük. Köpekler fazla havlasa, bitisik evde uyuyan biri fazlaca horlasa basardı düdüğü. Mahalleyi ayağa kaldırırdı. Durmadan öten ağustos böceğinden farksızdı:

— İşletiyorum sanma. Bu mesleğe önceleri gün ışığında başlanılır. Staj devresinde gündüz gözü ile, dükkânlardan, kapı aralığına bırakılmış eşyalardan nafakanızı kazanmak zorundasınızdır. Üç beş yıl öyle çalıştık hep. Bizde o işe «çöpçülük» denir. Azla yetinecek, yarı aç yarı tok geçineceksiniz. Çöplenecek-siniz yâni.

Çöpçülüğün dördüncü yılında kafama koymuştum. . Peştemalı kuşanacaktım gayri. Yâni çıraklıktan kalfalığa atlıyacağız aklımız sıra. Başarırsak «Merkepçilik» e terfi edeceğiz. Bizim lügatçada ev hırsızlığının adı böyledir. Merkebi iyi yürütür, yularını polise kaptırmazsan, baremin birinci kademesine yükselebilir, bağdaş kurup oturursun. Motorcusundur o zaman.

Hırsızlık masası şefleri, komserleri en çok motorcu'lardan ürkerler. Yâni kasa hırsızlarından. Bit pazarcılığımız bitmiş, motorumuzu işletmiş, aracıyı, tefeciyi aradan çıkarmışızdır artık. Para elden en kolay çıkarılan eşyadır. Evde «çalışırken» yakayı ele vermedin mi önün açıktır. Uzmanlaşmışızdır. Ortaklık teklifleri de gelir etraftan. Banka bekçisi, zengin hanenin açıkgöz uşağı: «Şu kasayı becer, yarısı senin, yarısı benim!» diyecektir. Usta motorcu siparişlere kapılmaz. .Bazı salaklar bu yüzden yakayı ele vermişlerdir.

Gelelim bekçi çalışımıza. Nerede kaldıkdı? Ha tamam. Çöpçülük'ten Merkepçiliğe geçmeyi koymuştum kafama ya. Eski emektarlardan Kopuk Rıza:

— Mahallenin kenarına, evin viranına sokulma! derdi. Orta yerde, karakola yakın bir evi kestirmiştim gözüme, sırtıma çuvalı vurmuş:

— Eski urbacıııı... diyerek evin girdisini, çıktısını izlemiştim günlerce. Her yanı kale gibi, demir kepenklerle çevriliydi. Hırsıza yine de açık kapı bırakılmıştı. Tek katlı evin küçük yüznumara penceresinde parmaklık yoktu. Orası da bana yeterdi.

İş gecesi heyecandan kalbim küt küt atıyordu. Hani yanımdan bekçi, polis geçse bu gürültülü atıştan niyetimi anlıyacak, sefte edemeden enseleneceğim.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Zaten daha önce iki duble cesaret şerbetini yuvarlamıştım. Bizim dilimizden herkes çakmaz. Cesaret şerbeti dediğim içki. Ayık kafa ile Arsen Lüpen bile gece işine çıkamaz!

— Kalbimi değil komser bey! Bu hırsız, kalbime giren erkeklerin listesini çalmış!

Evin önüne gelince mola verdim biraz. Bekçi düdüğünü bekliyorum. Çok geçmeden uzaklardan öttüğünü duydum. Düdük olmasa soygun yapamayız biz, çabuk enseleniriz.

Antreye yanaştım.. Yani gireceğim yere. Helâ penceresinin önüne gelince yerde kocaman bir çuval çarptı gözüme. İçi dolu idi. Tuvaletin camı da kırılmıştı. Parçaları yerdeydi. Yine bizim deyimle «Korazman» yapmıştık galiba. Korazman iki hırsızın birbirinden habersiz aynı eve girmesidir. Hırsızın hâlâ içerde bulunduğu anlaşılıyordu. Balyayı hazırlamış, fakat; dışarıya çıkamamıştı henüz.

Çuvalı sırtıma attım. Bre aman neler vardı acaba içinde? Gâvur ölüsü kadar ağırdı. Zorla taşıyordum. Üstelik yumuşacıktı. Hattâ bir ara çuvalın içinden kalp atışına benzer sesler duyar gibi olmuştum. Korkudan bana öyle geliyordu herhalde. Hırsız evdeki eşyaları bırakıp da, hane sahibini paketliyecek değildi ya.

Kan, ter içinde, terler burnumdan akarken eve vardım. Çuvalı yere attım. Ucundaki ipi bıçağımla kestim. Çuvalın ağzını açınca... ağzım da açık kalmıştı. Çuvalda ne vardı, tahmin et

— Elbiselik kumaş...

— Ah, ne gezer...

— İpekli dokumalar...

— Nerede bizde o şans...

— Yumuşaktı dediğine göre... Kıymetli ithal malı iç çamaşır...

— Ona da razı olduk ama, değil. Kırk yıl düşünsen bulamazsın. Aklına gelmez... Herkesi talih okşar, bizi de Kör Salih... Çuvaldan başına vurularak bayıltılan mahalle bekçisi çıkmadı mı? Ne yapacağımı şaşırdım. Tabancası belinde, düdüğü elinde, fiyakası yerinde, gözlerini kapamıs mışıl mışıl uyuyordu çuvalın içinde.

Ayağını bizden daha çabuk tutan öteki hırsız camı kırınca, içeriye giremeden bekçi ile karşılaşmış, onu bayıltarak çuvalın içine katmış, tabanları yağlayarak olay yerinden kaçmıştı. Bu balyanın hamallığı da bana düşmüştü.

Ya, işte böyle evlât! İlk gece işinde bekçi çalmak da bize nasipmiş. Niyete bakma, kısmete bak!

BURHAN ESEN

Bir Haber üzerine

SAVAŞ BÜKE

Bir Amerikalı doktora göre, cinsel ilişki kalp için zararlı değil yararlı oluyor...

NEW-YORK, AA

«Seksoloji uzmanı Doktor Eugene Scheimann, «Uluslararası İnsan İlişkileri Dergisi»nde çıkan bir yazısında, cinsel ilişkinin kalp hastaları için yararlı olduğunu yazmaktadır. Doktor Scheimann böylece, cinsel ilişkinin, zayıf ya da yaşlı kalpler için zararlı olduğu yolundaki eski görüşe karşı çıkmaktadır.

Amerikalı doktor şöyle devam etmektedir:

«Cinsel ilişkinin zayıf ve yaşlı kalpler için zararlı olduğu görüşü doğru değildir. Tam tersine cinsel ilişkinin kalp için yararlı olduğunu ortaya koyan deliller gittikçe çoğalmaktadır. Kaldı ki, cinsel tatminsizlik geçiren erkekler ve kadınlar kalp hastalığına daha çok yakalanmaktadırlar.

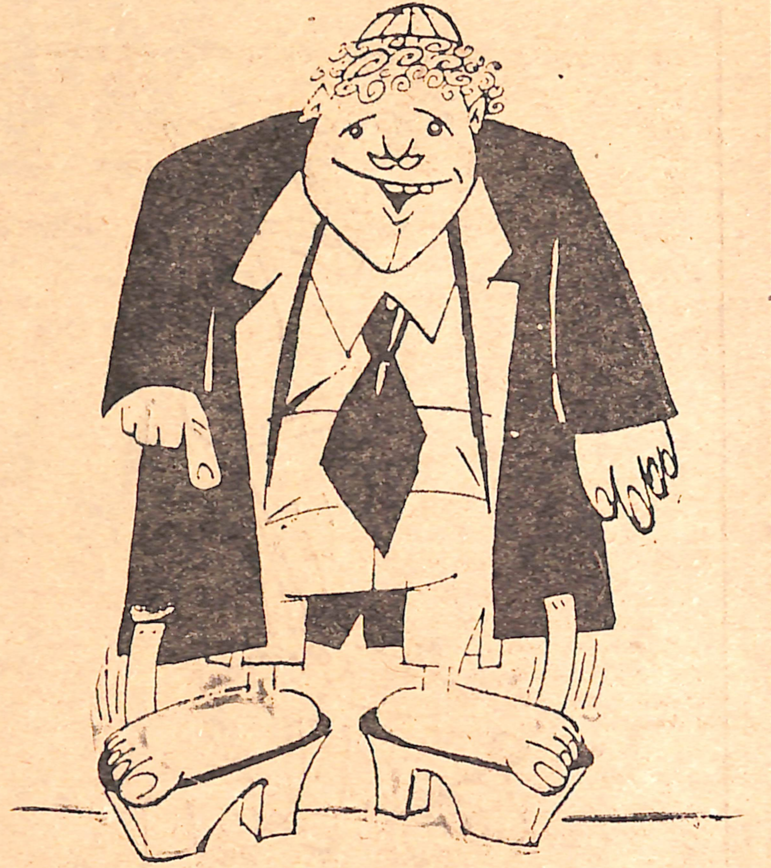
Önümüzdeki yıl milyonlarca insan, ıstırap verici, çok kez ölümle sonuçlanan kalp krizi geçirecektir. İşin tuhaf yönü, bu krizler çok basit, çok ucuz, hem de çok zevkli bir tedaviyle önlenebilir. Bu tedavi şudur: Daha çok seks...»

Doktor Scheimann'a göre, cinsel ilişki kalp için «en iyi ilâçtır.» Çünkü, cinsel faaliyet tiroid bezini çalıştırmakta, vücuttaki kolesterolü yakmakta, vücudun her kasının harekete geçmesini sağlamaktadır.»

★

Haberi okudunuz. Haber çok güzel haber. İnsanın, daha doğrusu sapasağlam bir insanın «kalp» olacağı geliyor. Mübarek haber değil kalp hastalığına davet... İnsanın kafasından neler geçirmiyorki bu haber. Şimdi bu haber sonrası çeşitli uygulamalara bir göz atalım: Örneğin; çok fena bir kalp hastası durumundasınız, yerli doktorlar ve yerli seks! derdinize çare bulamıyor, sizi tutup Fransa'ya gönderiyorlar, oranın doktorları da reçeteye bir tek ilâç ismi konduruyorlar: Seks B.B.... Ve altında kullanış şekli: Sabah-öğle ve akşam yemeklerinden önce ikişer kere, mümkünse viski ile. Haydi bakalım Fransa kazan kalp kepce ara B.B.'yi bul, B.B.'yi sonra çek bir telgraf anavatana, ana ocağına, hanım ocağına. .

«Tedavi biraz uzun sürecek gibi, ilâç gayet iyi geliyor» oh beyim ohhh... Ne iyi dimi Yok öyle kıyak tedavi, adama ilk uçaktan bilet aldırıveren bir kartpostal geliverir hemen:

— Erbakan iyimser —
— Yolumuza devam edeceğiz!

«Sen gittin gideli aşırı üzüntüden «kalp kifayetsizliğine» uğradım, tek çare seks dediler. Geliyor musun, yoksa başka tedavi! usulleri arayım mı? Gel buraya da birbirimizi tedavi edelim. Bir komprime senden bir komprime benden.»

★

Kalp mütehassısı yanındaki çirkin hizmetçisini attı; yerine iki tane fıstık gibi cici cici asistanlar! aldı. Sonuç: Günlük hasta sayısında yüzde ikiyüzlük bir artış...

★

Bu haber çıktı çıkalı gençlerde daha çok görülmeye başladı bu hastalık. Eskiden analar «canım sıkılıyor» diyen kızlarını hemen evlendirmenin çarelerini ararlardı, şimdi kızlar bu sözün aranjmanını mırıldanıyorlar: «Kalbim ağrıyor galiba, ben de kalp mi vardır nedir anacım!...»

«Baba ben evleneceğim.»
«Yok oğlum ne gereği var sende kalp yok ki.»
«Yok olmasına yok bende ama sende var biliyorsun, bu hastalığın irsileşeceği tutar, bana da uğrarsa tedbirini şimdiden alalım dedim yâni!...»

Eskiden türlü hastalıkların tedavisinde «kocakarı ilâçları» kullanılıyordu, şimdi ise kalp hastalıkları öylesine yaygınlaştı ki başı darda kalanlar «kocakarı» bile kullanıyorlar!...

Karı-koca konuşuyorlar. Erkek kestirip attı: «Hanım hanım bana bak, ne sende ne bende kalp yok boşuna cilve yapıp durma, başı ağrımayan aspirin yutmaz!...»

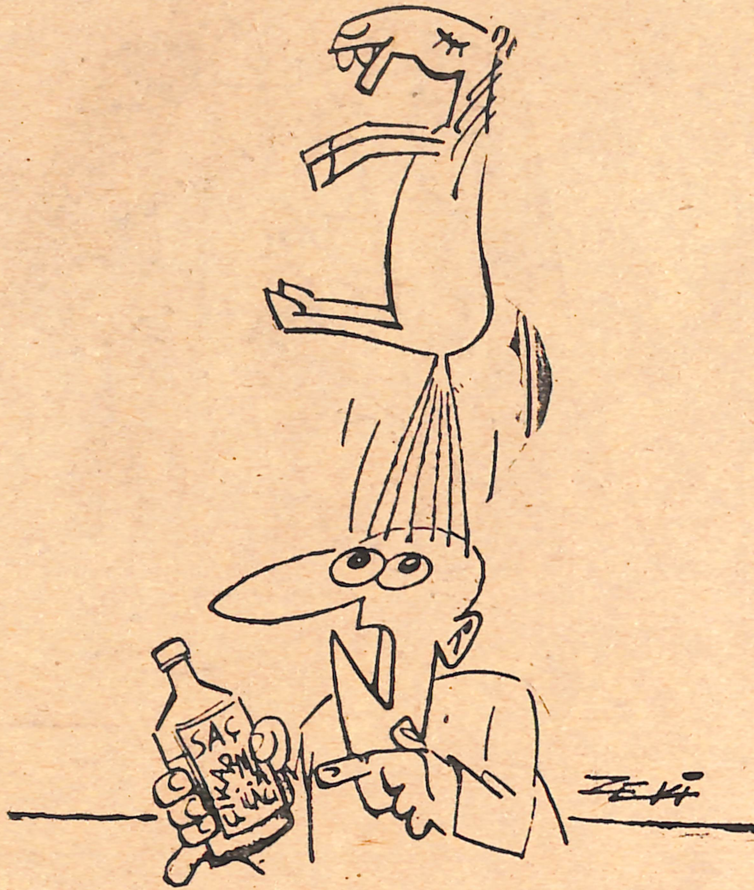
Kalp hastası olan dostlarını ziyârete gidenler çiçek, kolonya götürmeyi bıraktılar, hediye olarak birkaç telefon numarası götürüyorlar. Telefon numaraları, güzel güzel kadınları olan yarı-gizli! randevu evlerinin şüphesiz.

Şimdi de bir güzel söz.
«Görmemişin oğlu olmuş çekmiş kalbini koparmış.»

SAVAŞ BÜKE

Köşeyi dönemeyenler!

— Ne biçim saç çıkarıyor!.. Bu kimyager AP.'li galiba!..

TAŞLAMALAR...

MUCİZE

Dünya tıp tarihinde dünyada görülmemiş,
Ölü anneden ikiz, çocuk dünyaya gelmiş.
Bu iş mi sanki, daha neler var yurdumuzda,
Okumak, gezmek bir şans, mucizedir yaşayış.

KUYRUKLU YILDIZ

Traktör, araba döviz kuyruğa artık yetti,
Tüpgaz, et, tuz kuyruğu fakir halkı mat etti.
Demirkazık denen o meşhur kuyruklu yıldız,
O tarihi ismini, Türkiye ye devretti.

TESCİL

Şöyle baktım kır ata yolu bitirmiş gibi,
Uluyan kurtlar gördüm, bir şey yitirmiş gibi.
Birisi de cenneti kimseye vermem diyor,
Tapusunu üstüne, tesçil ettirmiş gibi.

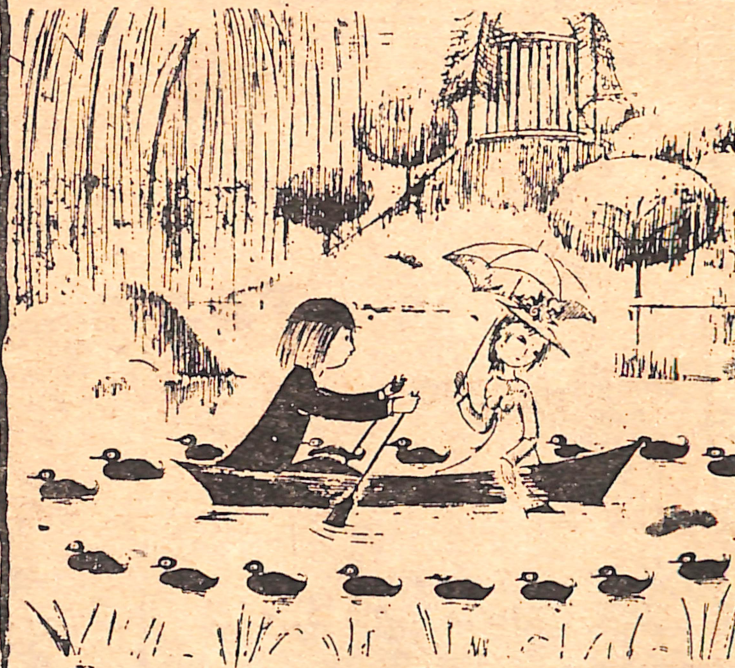
TERANE

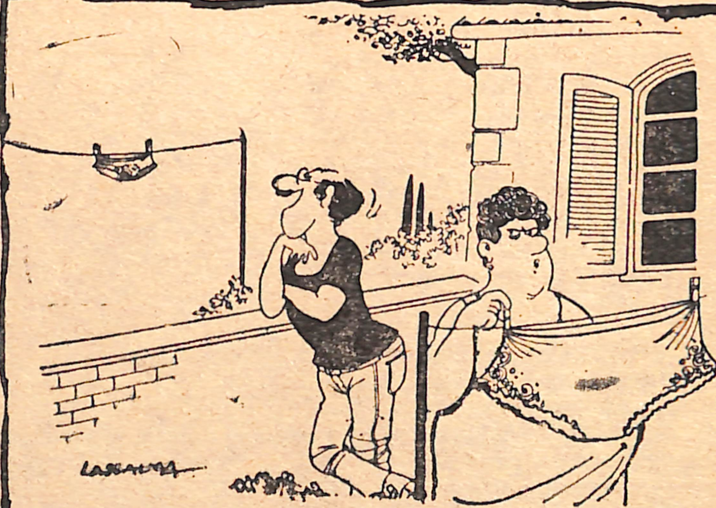
Artık duyulmaz oldu çatlak zurnanın sesi,
Çünkü zurnacıların, yetmez oldu nefesi.
Üç zıtkardeş incecik bir dala tünemişler,
Ağızlarında "büyük Türkiye" teranesi.

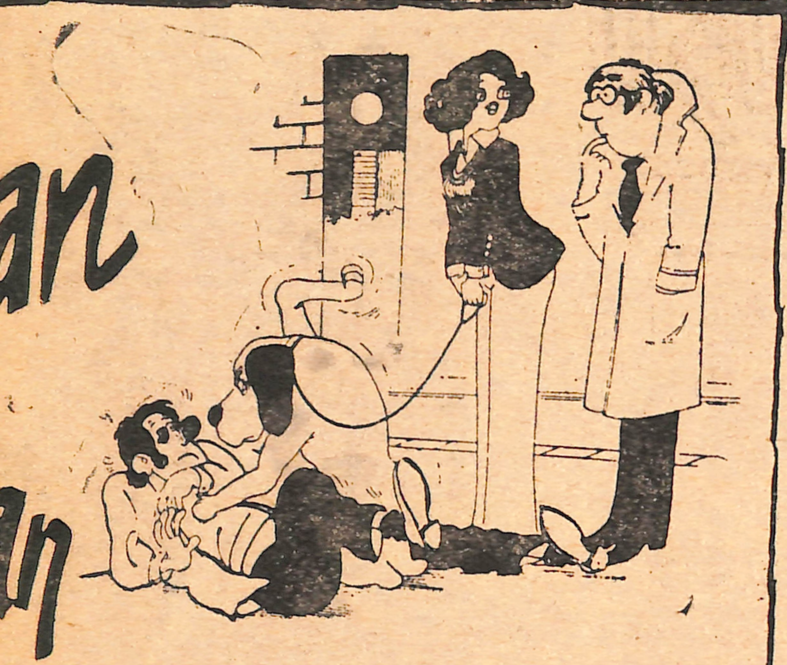
MAĞARA

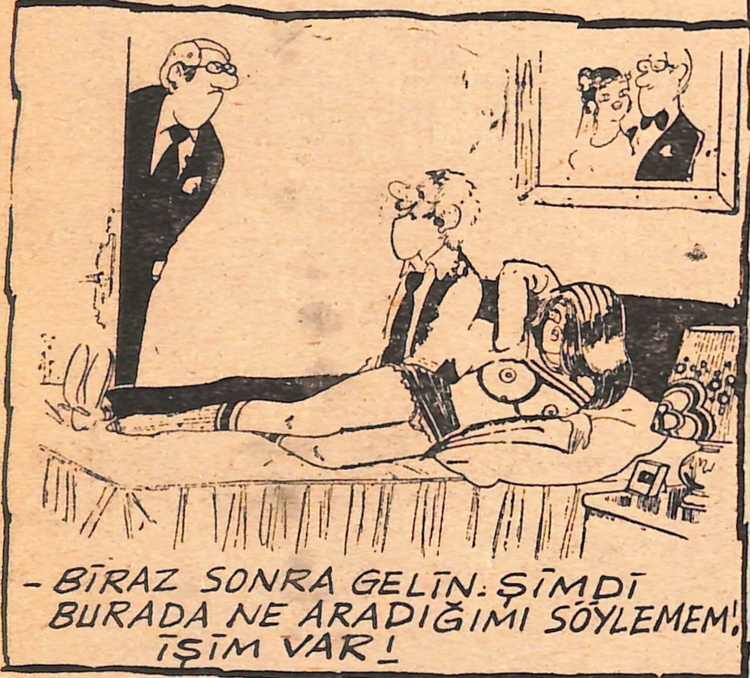
Biz lider ülkeyiz plan, program dönemindeyiz,
"Yeni büyük Türkiye" yaratma azmindeyiz.
Ve fakat tam "dört yüz bin aile mağarada,
Yaşıyormuş" gerçek şu, mağara devrindeyiz.

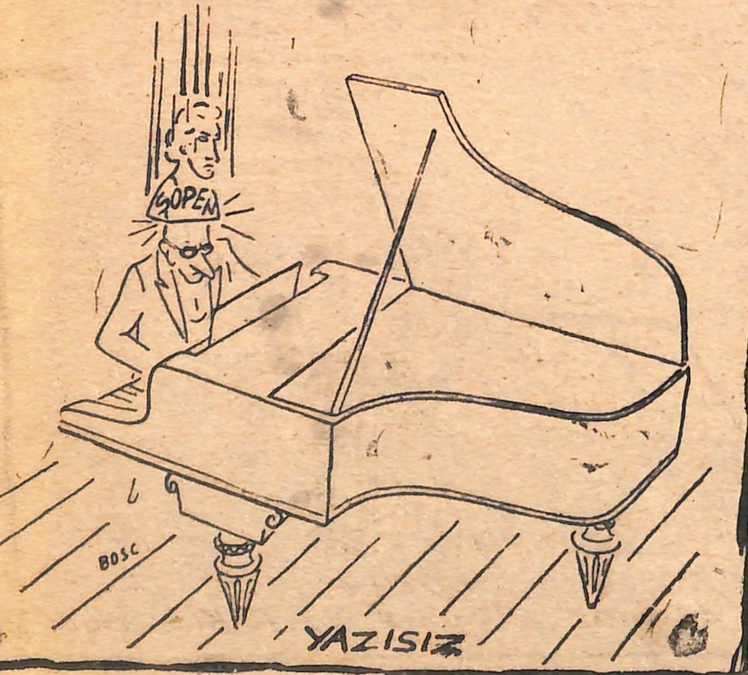

Bazı kentlerde ısı tasarrufu nedeni ile çift cam zorunluğu kondu. —Gazeteler —

— Ver oğlum, iki gazete!..

TAŞLAMALAR...

ÇİFTER ÇİFTER

Atlar kişniyor, itler sokaklrda uluyor,
Tabancasını çeken, her bir şeyi buluyor.
Soygunculukta epey bir terakki kaydettik,
Ve her gün çifter çifter, bankalar soyuluyor.

NO'LUR?

Gider gökte uçarsa, gelir sıfırsa no'lur?
Her gün her evde meydan muharebesi olur.
Böyle sürüp giderse hayat pahalılığı,
Geçim tartışmaları, cinayetle son bulur.

FUTBOLNÂME

Bir takım ki inatla çift santrafor oynuyor.
Sağda sağ iç, sağ açık, saf haf, sağ bek deniyor.
Sağdan hücüm yapıyor, penaltıdan gol yiyor.

GÜMBÜRTÜNÂME
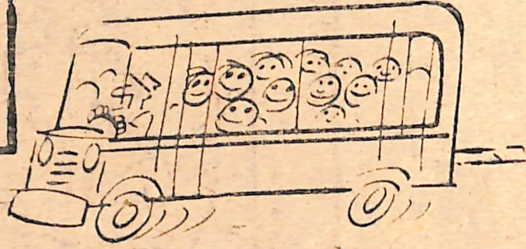
Yolmuşlar tavuk gibi kalmış firmanın tüyü,
Yemişler ve üstüne kapatmışlar örtüyü.
O incecik tür örtü bir gün kaldırılınca
Seyreyleyin o zaman, kopacak gümbürtüyü.

Fuat ERTEKİN

ÖĞRENCİ OTOBÜSÜ

Erhan Tığlı

AKŞAM olmuştu. Kimine Ahmet Haşim'in «Göllerde bu dem bir kamış olsam» mısraını, kimine «Bir dost bulamadım, gün akşam oldu» şarkısını anımsatan bir akşamdı bu... Otobüs durağında öğrenciler bekleşiyorlardı. «Otobüs çabuk gelse de evimize gitsek bir an önce» diyen bir hava vardı hepsinde de. Okuldan çıktıkları halde okul anılarından, yazılı, sözlü yoklamalardan söz ediyorlardı hep.

Önce bir numaralı otobüs geldi, daha sonra iki numaralısı. Öğrenciler gidecekleri yerlere göre bire ikiye doluştular. Aralarında öğretmenleri de vardı, bu yüzden öğenciler pek itişip kakışmıyorlar, büyüklere, bayanlara yer vererek ne kadar iyi bir öğrenci olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Ama çeneleri pek işliyordu maşallah. Sanki sınıflarda sessiz oturmak zorunda kalışlarının acısını çıkarıyorlardı. Burada öğretmenlerinin «Sus, oturma, kalkma, konuşma» diye buyruk yağdırmayacaklarını ya da böyle bir şey yapmaya kalksa bile bunun gürültüye gideceğini bildikleri için hiç çekinmeden uluorta konuşup duruyorlardı.

— İtmeyelim beyler!..

— Arkalar bomboş, ilerleyelim..

— Neresi bomboş be, amma da attın ha, mübalağa sanatı mı yapıyorsun yoksa

— Güneş ufuktan şimdi doğar, yürüyelim arkadaşlar!..

— Madem biz kendi kendimize yürüyecektik, otobüse niçin bindik öyleyse?

— Bu yaşta bu zekâ, akıllara seza!..

— Ayy... Biraz yavaş olun canım!..

— Çok rahatsız oldunsa birinci mevkiye ya da özel otoya...

— Terbiyesiz!..

— Nerede satılıyor o dediğin şey?

....

Bir iki durak sonra otobüse beş altı kadın bindi. Kadınların çoğu şişman olduğundan otobüsün lâstikleri indi. Araba sarsıldı, motor oflayıp pofladı, yürekler hopladı. Otobüs önce şöyle bir durakladı, neden sonra kalktı, zar zor yol almaya başladı.

Belediye otobüsünde yeni bir moda çıkmıştı. Biletçileri kaldırmışlar, yerlerine birer kumbara takmışlardı.

Önden binilip arkadan iniliyor, şoför hem arabayı hem öndeki kumbarayı denetliyordu. Bu bakımdan işi zordu. Gözlerini dört açmıştı. Gözleri felfecr okuyordu. Gerçi gözünde gözlüğü yoktu ama askerliğini jandarma olarak yapmıştı. Olur böyle vakalar demiyor, kumbaraya para atmıyanları hemen yakalıyordu...

Kimi müşteriler kumbaraya para atmaya boş veriyor, biletçi arıyordu. Ama şoför hemen horozlanıyor:

— At paranı kumbaraya, yoksa indiririm aşağıya, diyordu.

Otobüse yeni binen kadınlardan kimilerinin bozuk paraları çıkışmadı. Şoförle aralarında bir hırgür başladı. Kimi de otobüsün ani freninden ya da hızlı gidişinden sağa sola yalpalıyor, başıboş bir mayın örneği dolaşıyordu. Öndeki öğrenciler kadınlara yer verdiler. Öğrencilerinden ders alan(!) bir öğretmen de kalktı, bayanlardan birine yer verdi. Zaten yanındaki boş yere şişman bir bayan binmiş, koltuğun üçte ikisini işgal ederek kendisini yavuz hırsızın zulmüne uğrayan ev sahibine benzetmişti. Derken otobüse bir «çingene karısı» bindi. .Biner binmez de herkes pür dikkat kesildi, içeriye bir kir kokusu sindi. Şoför dikleşti:

— Paranı şu kumbaraya at, dedi.

— Acelen ne şöfer, dur bi soluk alen. Cüzdanımı bulamayın daha!..

— Otobüse binmeden önce paranı hazır etsene be kadın!..

— Abooovv!.. Şuna bak hele... Ula gaçmıyoz ya otobosun içinden?

— Tövbe estağfurullaahh!... Herkes seni bekliyecek değil ya...

— Bekleyiver azcık Çorban soğumadı ya... Dur bakeyn. Hangi cavur olasıca yere goydum şu paraları. Hah işte. Şu yirmi beş, şu elli, şu bi lire. Nereye atacadım paraları?

— Nereye olacak başımın üstüne! Şu kumbaranın deliğine at, deliğine!..

— Aboovv... Belediye çocuk mu olmuş ki gumbara gullanayo. Biletçile nereye getti?

Müşterilerden biri gülerek:

— Belediye biletçi maaşı vermiyo gari. Gumbaraya atıyon paranı. Biletçi yok.

— Aboovv... O gadar akılı nereden bulmuş o belediye bey amcalar, birezlni de bene verseler ya ondan.

Otobüstekiler bu sözlere gülmeye başladılar. Şoför ise sinirlendi:

— Hani daha atmadın ya paranı, aklın sıra lafla bizi uyutacak mısın yoksa, dedi.

«Çingene karısı» gördüğü ilgiden memnun sırıtıp kırıtarak:

— Atacaz işte be! Sen de benlen galdın vardın. Deliği de pek güçük yapmışlar canım. Elim sığmıyor içine. Ne var bunu böyle dar yapacak?

Şoför içinden: «Neden olacak, senin gibi eli uzunlardan korumak için» dedi ama:

— Hadi! Hadi! Geç ileriye de inen binenlere engel olma, diyerek konuştu dışından.

«Çingene karısı» lâfın altında kalmadı:

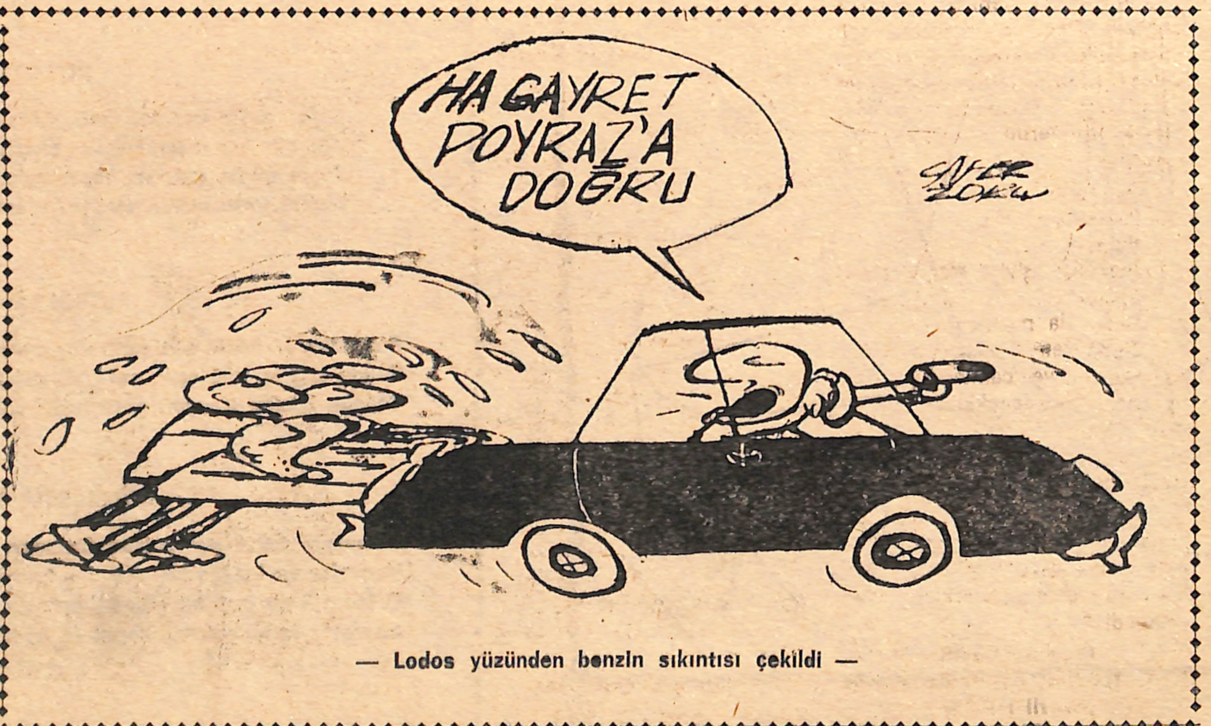
— Gidiyoz işte. Tavuk gibi neye gışgışlayon bizi, diye mırıldanarak kendine yol açmaya çalıştı. Yanından geçtiği kişiler: «Aman bana dokunup da üstümü başımı kirletmesin» diye iki yana çekildiler. Kadın sonunda inenlerden boşalan bir yere oturdu da sesi soluğu kesildi, kendi kabuğuna çekildi. Arabadakilerin de ilgisi başka yöne kaydı. Öyle ki «çingene karısı» otobüsten nerede indi, ne zaman indi, hiç kimse farkında olmadı. Otobüse birkaç kadın daha bindi. Otobüsün kalabalıklığını görünce kızdılar.

— Bu otobüs bu kadar kalabalık olmazdı, niye acaba?

— Niye olacak, şu öğrencilere baksana. Okulların dağılma zamanı herhalde.

Yaslıca bir kadın romatizmalarından söz ederek merhamet dileniyor, oturanlardan «Resmen» yer istiyordu. Sonunda biri indi de muradına erdi. Otobüs duraklarda durdukça inenler çoğalıyor ve araba ferahlıyordu. Ama bir kızla bir erkek sağları solları boşaldığı halde birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Ne bir adım ileri gidiyorlardı, ne bir adım geri. Yanda oturan ince, zarif bir kız öğrenci uzun boylu, öğretmen olduğu sanılan birine tatlı tatlı gülümsüyor, baktıkça güller açılıyordu. «Ateş doludur, tutma yanarsın, şu karşındaki gülgun piyale» mısraını anımsıyordu uzun boylu kişi, içmek istiyordu Fuzuli gibi bu alevden. Otobüs ise gidiyordu ince uzun bir yoldn, gündüz ve gece; elif elif, hece hece...

Erhan TIĞLI

— Lodos yüzünden benzin sıkıntısı çekildi —

Sizin için...

(Tunç KARADENİZ)

ÖYLE BİR ŞİİR YAZABİLSEM Kİ

Öyle bir şiir yazabilsem ki;
Her satırında,
Sevgiden, güzelliklerden
Dem vursam.

Öyle bir şiir yazabilsem ki;
Her satırı okundukça,
İnsanlar neşelense
Gülmekten kırılsa

Öyle bir şiir yazabilsem ki;
Okundukça
İnsanlar coşkuyla
Birbirlerine sarılsa.

Ama yazamıyorum aha...
Neredeyse,
Kalemi kıracağım vallaha!

VEYSEL KARASOY

NEYDİ Kİ

Hasan iş bulmak için Ankara'ya gelir. Bir daireye odacı olarak girer.. Memurlardan biri birgün bir evrak vererek, "bunu vergi dairesine götür ve bu evrakları bizim daireden Ahmet Horozoğlu gönderdi dersin ve biraz bekler, işlemler yapıldıktan sonra tekrar aynı evrakları alır getirirsin" diye tembih eder.

Hasan vergi dairesine gider gider ama gönderen memurun adını ve soyadını unutur. Vergi dairesinde bu evrakları kimin gönderdiğini sorarlar.

— Valla bir hayvanoğlu gönderdi emme, ne hayvanoğluydu bir türlü aklıma gelmiyor, der.

Ali Rıza BAYINDIR
Akdere Cad. 2. durak Selamet Ap.
No: 43/6
ANKARA

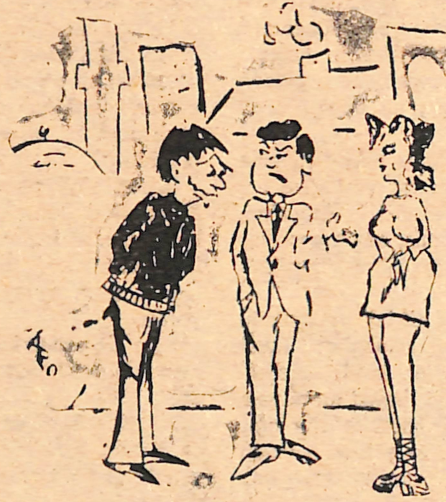
SÖZÜNÜN ERİ

Ev sahibi ile kiracı arasında yine söz düellosu başlamıştı. Ev sahibi:

— Neee?! Gene mi kirayı vermiyorsunuz? Geçen ay başında da böyle söylemiştiniz.

— Demek ki ben sözünde duran bir adamım, dedi kiracı. Geçen ay vermiyorum dedikten sonra, bu ay sözümden dönecek değilim ya!..

Erol Gencer
mirbayazit Mah. Kabaklı Sok. 3
MUĞLA

— Onu çok beğendiysen al götür... Zaten masraflarını karşılıyamıyorum!

KIZARMAK

Genç kız baloya gitmek için kazırlanıyor, annesi de nasihat ediyordu.

— Bak kızım, bir erkek sana baktığı zaman kızarmalısın.

— Aman anne, dedi genç kız, bu kadarcık bir şey için kızarılır mı?

— Tabii!.. Sana bakarken ne düşündüğünü düşünebilirsen kızarılır!

Erol Gençer
Emirbayazit Mah Kabaklı Sok. 3
MUĞLA

PARA MAĞAZASI

Büyük bir şehirde geçimini sağlıyan Recebin akrabası gelmişti köyden. Ertesi günü başladılar şehirin işlek caddelerini dolaşmaya. Recebin akrabası merak ettiklerini durmadan soruyordu...

Bu nedir?
Pastahane...
Burası?
Bunlarda giyim mağağzaları.
Şunlar?
Onlar da manken...

Caddeden bankanın önünde reklamı ve camlardaki yazıları hoşuna gidecekki burası ne diye sorunca.

Orası para mağazası diye cevap verdi. Recep.

Akrabası bir süre daha bakınca başını sallayıp, içini çekip, para mağazaları bomboş ta bizde para yokmuş çokmu, diye söylendi.

Nurettin ÇELİK
P.T.T Telefon Başmüdürlüğünde
görevli memur
İZMİR

NOTALARIN DİLİNDEN

Aldırma gönül
— Aşık Mahmut —
Ne bilirdi ki
— Spor toto —
Gönlüm zengin
— Fakir Sait —
Sabah ola hayrola
— Güneş —
Seveceksen beni sev
— T.R.T.. —
Çalsam birgün kapını
— Zam —
Seni bana katsam
— Toplama —
Ruhumda bir fırtına var
— Ruh doktoru —
Beni çocukmu sandın
— Cüce —
Yedin beni
— Kurufasulye —
İçiyorsam sebebi var
— Akşamcı —
Sen olsan içmezmisin
— Tekel —

Hüseyin Canımana
Kozan/ADANA

YILLARDI

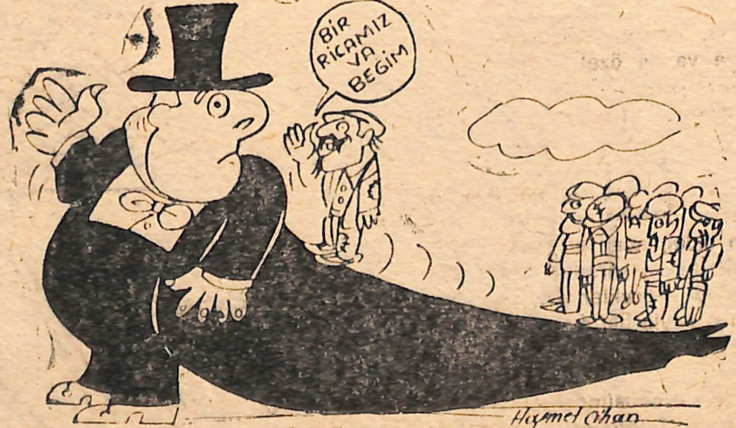
Gençliğimiz vardı,
Güzelliğimiz vardı,
Bunları
Bizden alıp götüren
Başkaları değildi: yıllardı!

VEYSEL KARASOY

YANDIK

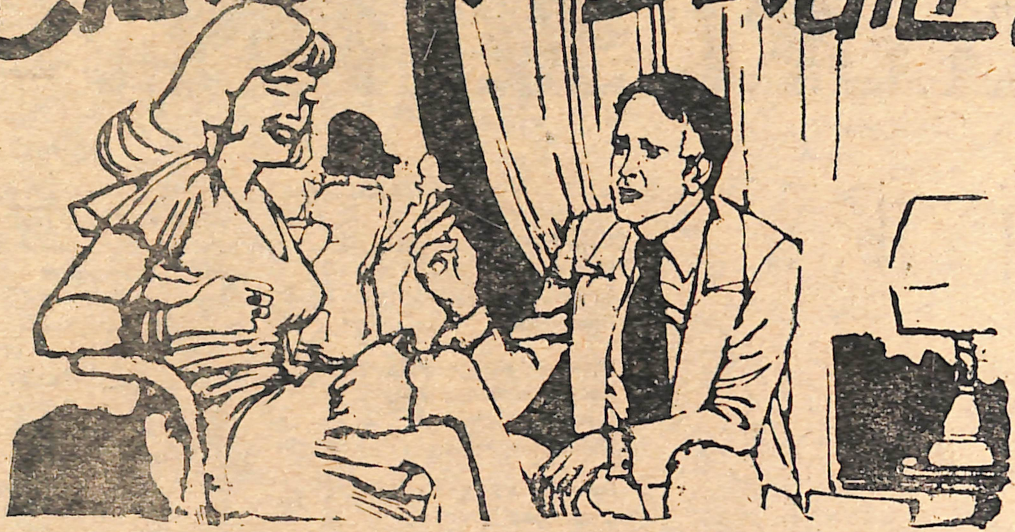
M.C. mi,
W.C. mi,
Yoksa çözümü zor
Bir bilmece mi?.
Bir türlü anlayamadık.
Fakat,
Kazıkları yedikçe
Bastık feryadı:
Yandık Allah yandık!..

VEYSEL KARASOY

(Haşmet CIHAN)

KIZIL SAÇLI SEVGİLİ!

KIZIL saçlı Rhoda ayakkabıcı dükkânına girince fısıltılar, alaylı gülüşler kapladı çevreyi. Ama o işitmedi ve görmedi bunları. Gençliğinde güzelliğiyle kolay üne kavuşarak zengin olan hafif bir kadın olduğundan, yılların geçtiğinin farkında değildi. Kendisini hâlâ güzel sanıyordu. Gerçi zaman zaman sevgilileri tarafından terkedildiğinde sarsılarak acı gerçekle burun buruna geliyordu ama çabuk unutuyordu mutsuzluğunu.

Yüzüklerle dolu parmaklarını şıkırdatarak, bir genç kıza ayakkabı giydirmekle meşgul olan Sam Margate'e:

— Helo Sam, diye bağırdı. Vitrindeki yeşil ayakkaplardan ayağıma uygun bir çift çıkarır mısın...

— Bir dakika Rhoda, dedi Sam, biraz otur.

Rhoda, Sam'ın meşgul olduğu müşterinin yanına oturdu.

Kısa bir süre sonra, sardığı ayakkapları müşterisine veren Sam, Rhoda'nın istediği açık yeşil ayakkapları getirerek:

— Uzat ayağını Rhoda, dedi.

Onu adıyla çağırmağa hakkı vardı. Eski dosttular. Evet, Sam, Rhoda için sadece bir dost, güvenilir bir dosttu ama, Rhoda Sam için sonsuza dek bir sevgiliydi. Ona senelerden beri, aşkına hiç bir karşılık görmediği halde, çılgınca bir aşkla bağlıydı. Rhoda'nın bir kaç defa evlenip boşanmasının, kendinden on yaş genç bir erkekle evli olmasının, yılların akıp geçmesinin, o şahane kadının artık solmuş bir gülden farklı olmamasının ne önemi vardı onca ..

Onu bütün ruhuyla sevmişti, yine de seviyordu. Bu aşk yüzünden hiç evlenmemişti kendisi. Rhoda'nın dostluğuyla yetinmiş, ona komşu bir apartman katı satın alarak hayalleriyle yaşamıştı.

Rhoda, (Zigfeld Girls) revüsünün ünlü yıldızıydı bir zamanlar. Renk renk pullu elbiseler içinde, projektörlerin aydınlattığı beyaz merdivenlerden bir kraliçe havasile ağır ağır inerken, güzelliği ve şahane vücudu herkesi büyüler, salon alkıştan çınlardı.

Rhoda'nın peşinden uysal, sadık bir köpek gibi hiç ayrılmadığından, bu ünlü, zengin yıldız hoşlanmıştı ondan. Rhoda bir ayakkabı satıcısı ile evlenemezdi. Bu gerçeği biliyordu. Ama gökteki yıldızlardan birile evlenilemediği için, onlara küsüp sırt çevrilebilir miydi hiç? Yıldız hep yüksekte parlar durur, güzelliği ile bizi büyüler, bize mutluluk verirdi.

Yetmez miydi bu?

İşte Sam, kurduğu bu felsefe içinde, sakin ve yalnız yaşamına devam ediyor, Rhoda'yı için için severek yaşamının bir gayesi olduğuna inanıyordu.

Rhoda artık emekli bir artistti. Rhoda artık genç ve ilgisiz kocasile bir zamanlar kazanmış olduğu paraları harcamakla, gece kulüplerinde içerek, oyun oynayarak vakit geçiriyordu.

Sam da akşamları yorgun, ıssız evine dönerek onun hayalile yaşıyordu.

— Hey Sam, dedi Rhoda, az önce hizmet ettiğin kızın topuğunu çimdiklediğini görmedim mi sanıyorsun?

— Bunun aslı olmadığını sen de biliyorsun.

— Puf... gençti o kız... erkekler genç kızlardan her zaman hoşlanırlar.

Rhoda'nın tek kompleksi genç kadınlara karşıydı. Sırf oyalanmak için (Happy Haven) barında piyano çalan genç kocası Max'ı bütün genç kadınlardan kıskanıyordu.

— Bu yeşil pabuçlar ne kadar seksy değil mi Sam?

— Evet ama sana ökçesi kısa pabuçlar lâzım. Biraz şişmanladın, onlarla daha rahat yürürsün.

Rhoda'nın bakışları şimseklerle doldu. Sam onun ağzından çıkacak olan kötü sözlere aldırmamalıydı. Hayır, ne yapıp edecek, bacakları varisli olan sevgilisine rahat bir ayakkabı giydirecekti. Kısa ökçeli, fakat yine açık yeşil bir ayakkabı çıkararak on giydirdi ve:

— Bak Rhoda, bu da güzel... Hem de nasıl söylesem bilmem ki, sana kolejli bir kız havası verdi... Kolejliler blucin pantolonla hep böyle kısa ökçeli pabuçlar satın alıyorlar şimdi.

Rhoda yumuşıyarak:

— Dediğin olsun, dedi. Boş vaktin varsa şu karşıki gazinoya gel de birer kahve içelim.

— Çıkalım Rhoda.

Bu davetleri kaçırır mıydı hiç Sam? Ne pahasına olursa olsun Rhoda ne zaman onu çağırsa işini bırakır, yanına giderdi. Yeşil kısa ökçeli ayakkapları paket yaptıktan sonra çıktılar.

— İlâcımı yine değiştirdi doktor, Sam. Ama verdiği hapları yine her üç saatte bir alıyorum.

Şurdan burdan, çeşitli konular üzerinde konuşmağa başladılar. Sonunda Rhoda yine her zamanki gibi eski debdebeli günlerinden, Zigfeld yıldızı olduğu günlerden, erkeklerden gördüğü iltifatlardan söz etmeğe başladı.

— Ben beyaz merdivenlerden inerken, prensler hayranlıkla kendilerinden geçerlerdi. Odama gönderdikleri çiçek sepetleri içine pırlanta bilezikler koyarlardı... Bir kraliçe gibiydim Sam... Düşünebiliyor musun bunu!

— Elbette Rhoda. Her şeyi gözlerimle gördüm. Her zaman heyecan yaratan, nefis bir yaratıksın sen.

Rhoda'nın bakışları parladı, gülümsiyerek:

— Sen de her zaman oradaydın Sam, dedi. Çiçeklerin ve kederli bakışlarınla. Seni hiç bir zaman anlıyamadım, beni ne kadar...

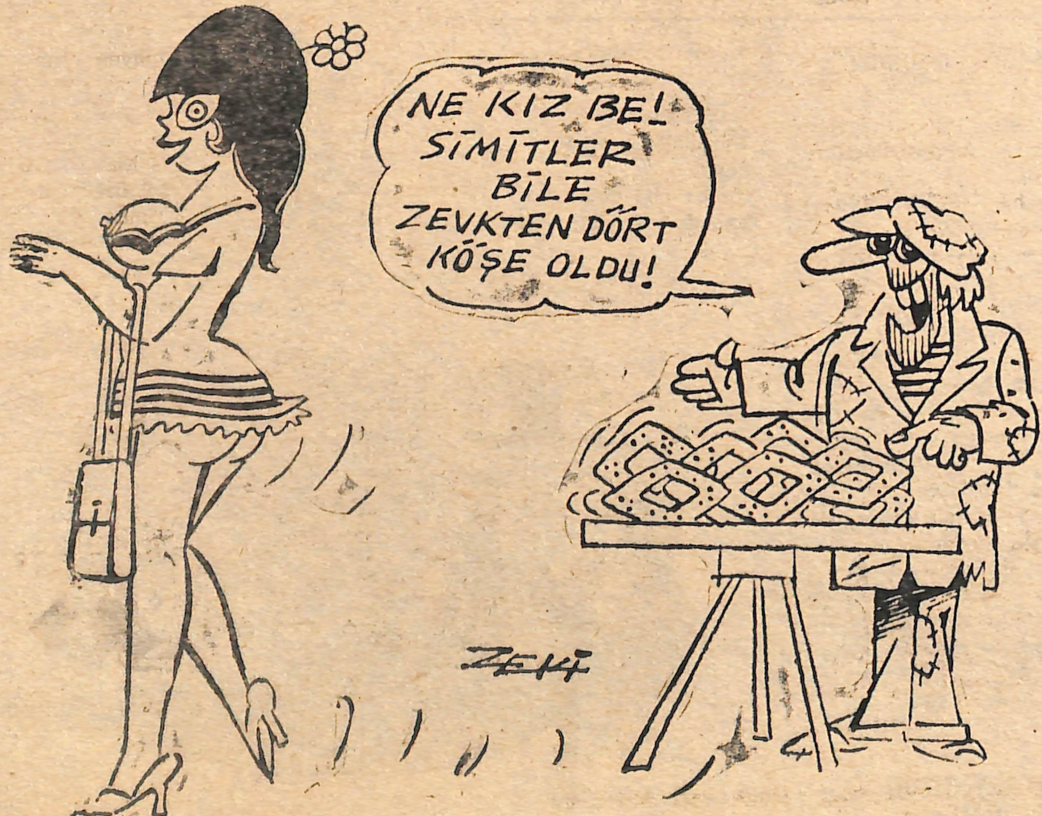
Birden sustu, sonra konuyu değiştirdi:

— Bu gece (Happy Haven) e gelir misin? diye sordu. Cumartesi biliyorsun, geç vakte kadar içeriz... Yarın da pazar, sabah istediğin kadar uyursun.

— Oldu.

— Haydi şimdi kalkalım. Önce eczaneye uğrayıp reçetemi yaptırayım. İlâcım az kaldı. Sonra da berbere gideceğim. Hoşça kal Sam. Akşama görüşürüz.

O akşam, (Happy Haven) e gitmeden önce Sam evinde yemeğini hazırladı. Rhoda'nın evi ile aralarındaki duvar öylesine inceydi ki... Yemeğini hazırlarken, onların konuşmalarını rahatça dinleyebiliyordu. İnce duvardan bağırmalar aksedince: (Yine

kavga ediyorlar) dedi kendi kendine.

— ...Barbara benim sevgilim değil...

— Kapa çeneni... o sürtük kılıklı kızın ne işi vardı öyleyse yanında?

— Bara gelen müşterilerle konuşmak yasak mı? Ben senin gibi kunduracı dükkânlarında gönül eğlendirmiyorum.

— Sam Margete'den bu şekilde söz edemezsin... arkadaşım o benim sadece.

— Birbirinize çok yakışıyorsunuz... Yaşca da denksiniz...

— Ne demek istiyorsun... Her fırsatla yaşımı yüzüme vuracak kadar adisin... Vasiyetnamemi değiştireceğim... Öldüğüm zaman zırnık alamıyacaksın... Senin gibi terbiyesizle evliliğimi daha uzun süre sürdürecek de değilim zaten...

Mutfaktaki düdüklü tencerenin zili Sam'a yemeğin piştiğini haber verdi. Komşularının çekişmelerini dinlemekten vaz geçerek mutfağına döndü ve tatsız yemeğini sessizce yedi.

Bir saat sonra (Happy Haven) e gitmek üzere evinden çıktı. Bara girince gözlerile Rhoda ile Max'ı aradı.. Henüz gelmemişlerdi. Bir masaya oturarak içkisini ısmarladı. Yarım saat sonra, Rhoda ile Max kol kola, iki saat evvel kavga eden, birbirlerine acı sözler söyleyen çift değillermiş gibi gülerek yanına geldiler.

— Sen bizden erkencisin Sam.

— Öyle. Oturun, Max, birer kadeh beraber içelim...

— Birazdan. Şimdilik biraz piyano çalayım. Siz Rhoda ile oturun için...

Max'ın çevik adımlarla yanlarından ayrılışına baktılar. Max söylediği gibi piyanonun başına geçmedi. Dar bir süeter giymiş olan sarışın bir kızın masasına oturdu. Rhoda kederle:

— Her zaman böyledir, dedi. Her zaman gençlerin peşinde.

— Sana ızdırap çektirmeğe hakkı yok, diye Sam isyanla cevap verdi.

— Onun suçu değil bu Sam. Bana dikkatle bakar mısın?

— Bakıyorum, ne var

— Ne görüyorsun?

— Bir Zigfeld yıldızı, bir Saba Melikesi.

— Hayır, Sam.. Özel yaşamında her zaman başarısızlığa uğramış, son treni kaçırmış bir kadın. Birinci kocam kumarbaz, ikincisi çapkın, üçüncüsü haylaz... Ama bunların hepsini biliyorsun.

— Ona neden tahammül ediyorsun? Neden ayrılmıyorsun?

Rhoda içini çekerek, sarışın kızın burnuna girecek kadar sokulmuş olan genç kocasına baktıktan sonra:

— Neye yarar? dedi. Ben her zaman kendime göre olmıyan erkeği seçerim. Biraz daha içki versene.

Sam bardakları doldurdu.

— Unutkan da oldum Sam. İlâcımı her üç saatte bir alabilmem için termostadın zilini kurmam gerekiyor.

— Biliyorum. Zil sesini hep duyuyorum. Duvarlarımız çok ince.

— Kimbilir ne kadar çok rahatsız oluyorsundur. Çekilir mi bu... 3, 6, 9...

Max piyano çalmağa başlamıştı.. Çaldığı parça: (Git ve beni yalnız bırak) adlı şarkıydı.

— Alçak, diye mırıldandı Rhoda.

— Neden?

— Bu parçayla bana taş atıyor. Haydi gidelim buradan...

Rhoda birden (Oh) diye bağırdı.

— Ne oldu?

— Reçetemi yaptırmağı unuttum. Eczaneler kapanmıştır. Oysaki sadece iki hapım var...

— Reçeteyi bana ver. Yarın sabah ilk eczaneden erkenden yaptırır getiririm sana. Sadece saat 6 da alacak olduğun hap eksik olacak. Çünkü, 7,5'dan önce hiç bir eczane açılmaz. Bir kez olsun üç saat sabırlı olursun.

— Ne kadar da iyisin Sam. İstediğin kadar uyuyabileceğin, haftanın tek sabahını da ziyan ettim. Teşekkürler.

Çantasını açarak reçeteyi Sam'a uzattıktan sonra kalktılar.

Rhoda'nın evine girdiklerinde gece yarısı olmuştu. Sam ona ilâcını yutturduktan sonra termostadın zilini üçe kurarak, iyi geceler dileyerek yanından ayrıldı. Kendi dairesine girdi, soyunarak yatağına yattı. Bir türlü uyuyamıyordu. Sağa sola dönüyor, zihnindeki bütün düşünceleri silmeğe çalışıyor, ama bir türlü yine de uyuyamıyordu.

Rhoda'nın termostadının zili saat üçte çaldığında o hâlâ uyumamıştı. Sonra hapını yutmak için yatağından kalkan Rhoda'nın ayak seslerini de dinliyerek gülümsedi. Kolunu komodinin üzerinde duran saate uzattı. Sabah 7,5'da kalkabilmesi için saatin zilini kurdu. Rhoda'nın ilâcını alıp ona götürmeliydi en kısa zamanda. Sonunda, uyudu.

Zil sesile uyanınca doğruldu. Ama hayır, bu zil sesi baş ucundaki saatten gelmemişti. Henüz altıydı saat. Bitişikte, Rhoda'nın termostadı çalıyordu.

Zil sürekli çalmağa devam edince, yüreği korkuyla dolarak yatağından fırladı. Rhoda dalgınlıkla, ilâcının artık kalmamış olduğunu unutarak saati yeniden kurmuş olabilirdi. Ama bu sesle uyanıp onu neden sustur muyordu?

Çarçabuk giyinerek dışarı çıktı ve Rhoda'nın sokak kapısını çaldı.. Termostadın zili hâlâ çalıyordu.

Polis müfettişi Brunel:

— Biri onu yastığıyla boğmuş, dedi.

Sam, şaşkın bir iskemlede oturuyordu. Rhoda'nın daire kapısını apartman kâhyasına açtırdıktan sonra onu yatağında cansız bulmuşlar ve polise telefon etmişti.

Müfettiş Brunel, bir arkadaşına:

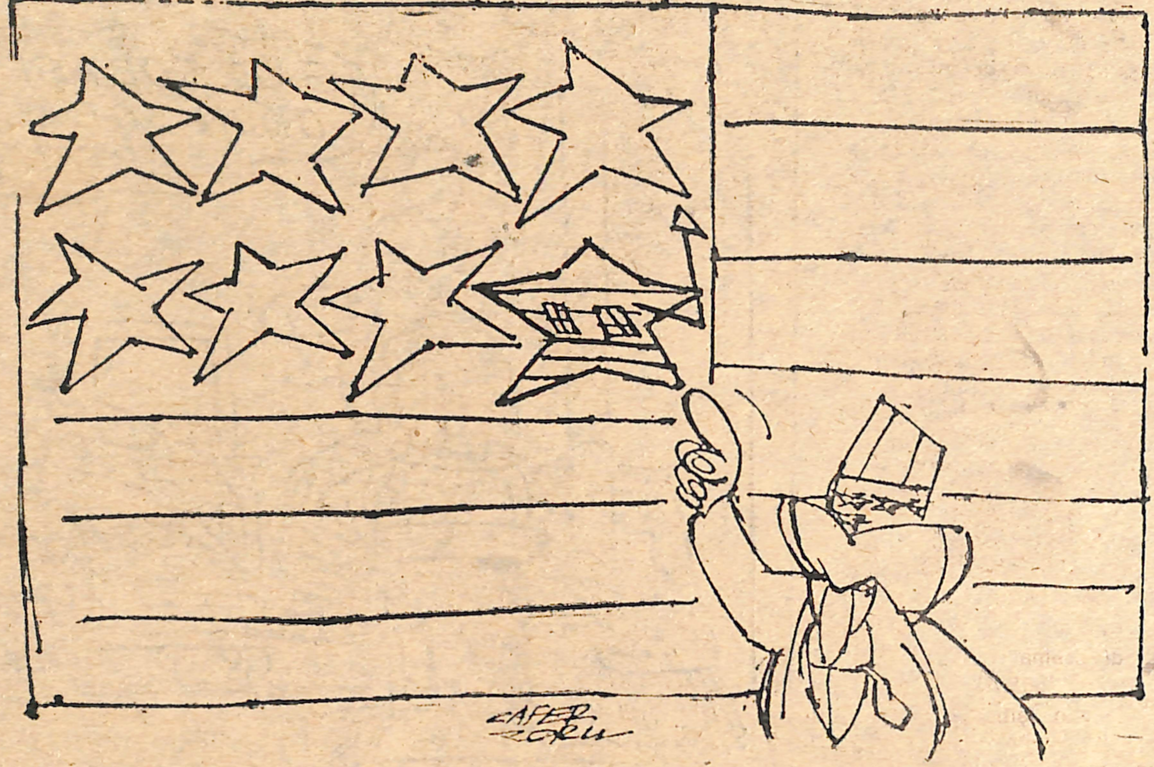
— Kadının eşi Max'ı buldunuz mu? diye sordu.

— Evet, dedi polis. Happy Haven barının barmeninden gittiği yeri öğrendik. Barbara adlı bir kadınla geç vakitlere kadar orada oturmuşlar ve beraber kadının evine gitmişler. Birazdan buraya gelecekler.

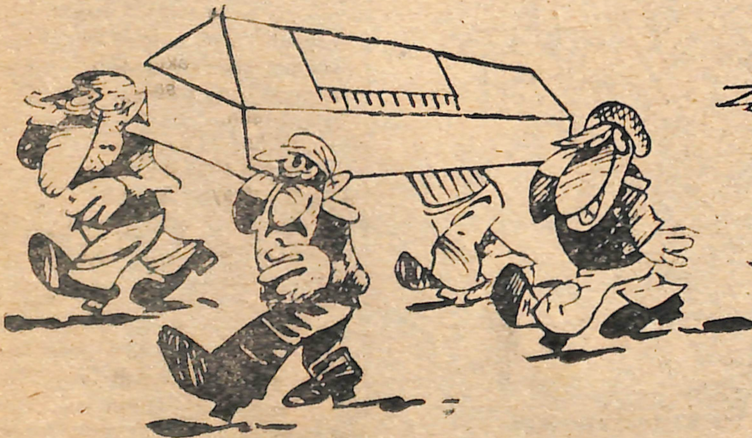
Konuşulanları dinliyen Sam büyük bir kinle dolup taşdığını hissederken, soğuk bir yıldız ışıldadı beyninde.

Yarım saat sonra Max'ın eve gelip Rhoda'nın cesedi üzerine ağlıyarak kapandığını görünce, beynindeki soğuk yıldız daha da irileşerek ışıltısını arttırdı. Bir insan böylesine iki

— Amerika'da Türk evi açıldı —

SON EYALET!

— Biz yakın akrabalarıyız... Onlar, uzak akrabaları!

yüzlü, böylesine yalancı, nasıl olabiliyordu Tanrım?

Polisler Max ile Barbara'yı sorguya çekerken, kimseye görünmeden banyo dairesine geçti. Ecza dolabında aradığını bularak cebine soktu, yeniden oturma odasına döndü.

Başını elleri arasına alan Max:

— Onu eve ben getirmeliydim, diye inliyordu. Karımın yanında olmalıydım...

— Onun yanındaydın, dedi Sam.

Odada bulunanlar sorucu bakışlarla Sam'a döndüler.

— Yanındaydın Max, diye Sam tekrarladı. Saat üç buçuk sıralarında olmalı... Rhoda son ilâç hapını aldıktan kısa bir süre sonra.

— Ne demek istiyorsunuz Mösyö Sam diye polis müfettişi sordu.

— Hemen hemen kusursuz bir cinayeti bildiriyorum, diye Sam cevap verdi.

Max atıldı:

— Bu bir hırsızın işidir... Rhoda'nın bazı elmasları eksik. Eve girip Rhoda tarafından görülünce, onu öldürmüştür.

— Sen bir hırsız mısın Max? diye Sam soğuk bir sesle sordu.

Polis müfettişi Brunel:

— Daha açık konuşunuz Mösyö Sam, dedi.

— Rhoda her üç saatte bir ilâç alıyordu, diye Sam devam etti. Bunu doğal olarak Max da biliyordu. 3'de, 6'da, 9'da... gibi. Ve her hapı aldıktan sonra mutfağındaki termostadın zilini üç saat sonraya kurardı. Dün de doktoruna gitmiş ve yeni ilâç almak için reçetesini yenilemişti. Ama reçeteyi yaptırmağı unuttuğundan, onu ertesi sabah erkenden yaptırmam için bana verdi. Bu sabah alacaktım. İşe bakın.

Sam cebinden çıkardığı reçeteyi Brunel'e uzattı.

— Karımın ilâçlarile ne ilgisi var bu cinayetin! diye Max gürledi.

Brunel ona sert bir bakışla susmasını işaret etti.

— Dün gece bardan onu evine kadar ben getirdim, dedi yine Sam. Gece yarısıydı. İlâç şişesinde kalan son iki haptan birini yutturduktan sonra, tek kalan hap için termostadı saat üçe kurdum. Saat üçü çaldığı zaman uyumamıştım. Rhoda'nın kalktığını, ayak seslerini işittim. Dairelerimiz arasındaki duvarın ince olduğunu söylemiştim. Max saat üç ile altı arası gelmiş olmalı. Rhoda'yı öldürdükten sonra Barbara'nın yanına döndü ve cesedin bulunmasını bekledi.

Max yumruğunu Sam'a doğru uzatarak:

— Seni mahkemeye vereceğim, diye bağırdı. Bana iftira atmağa hakkın yok.

— Mösyö Brunel, diye Sam ona aldırmadan konuşmasına devam etti. Rhoda ilâcının bittiğini bildiği halde ne diye termostadın zilini altıya kursun? Hayır... Onu Rhoda kurmadı. Max, Rhoda'yı öldürdükten sonra kurdu saati altıya. Çünkü o bilmiyordu karısının ilâcının bittiğini. Her şeye normal bir hava vermek istiyordu. Termostadı muayene etti, kurulu olmadığını görünce bunu karısının bir unutkanlığına verdi.

Sonra cebinden boş ilâç şişesini çıkararak polis müfettişine uzattı ve:

— Bu kadın da onun suç ortağıdır, dedi.

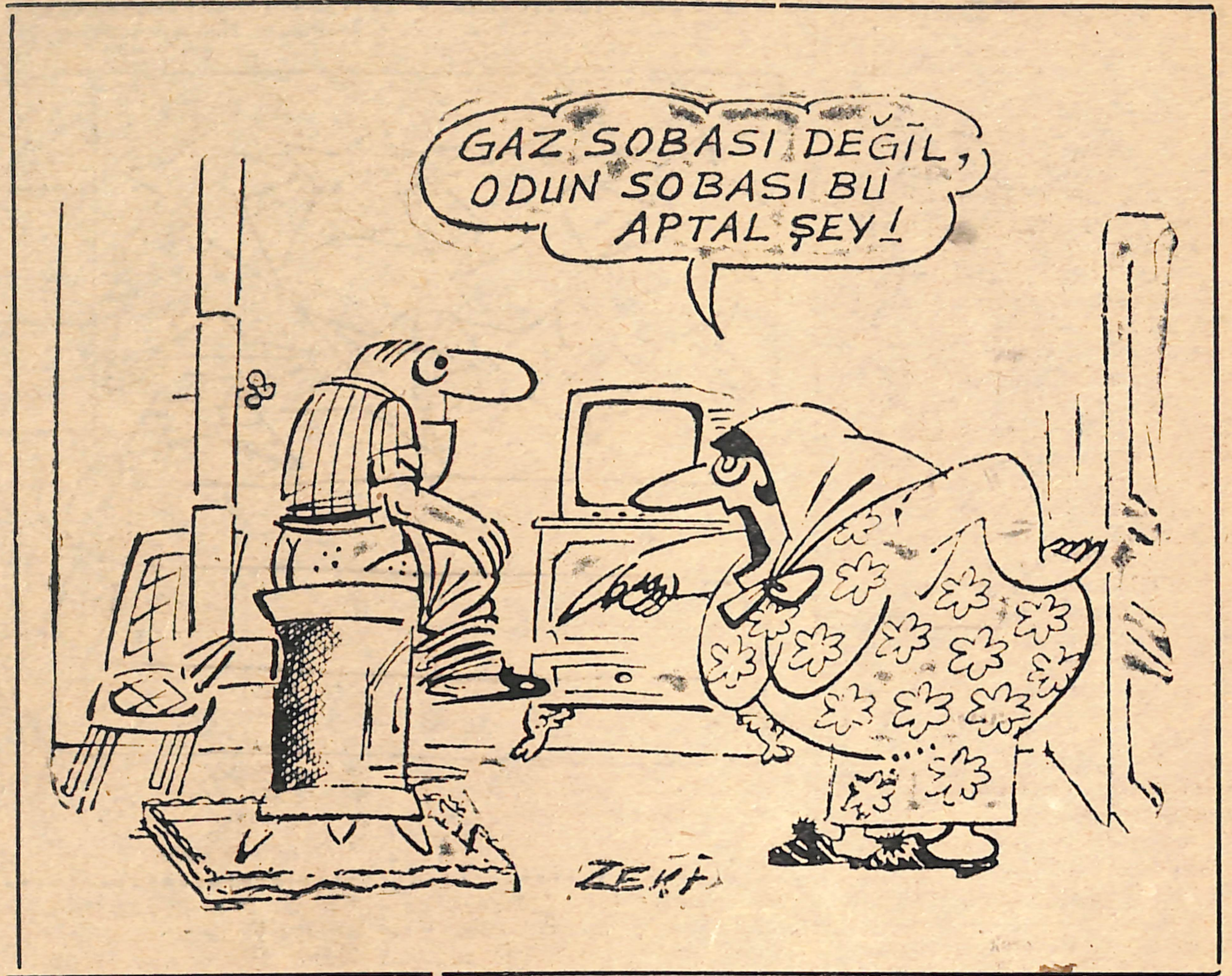
Polis, suçluları tutuklıyarak karakola götürdükten sonra, bu puslu pazar sabahı Sam yorgun adımlarla evine döndü.

Dışardaki sis pencereleri buğulu bir beyazlığa boyamıştı ama ona bütün evi, odasının içi her yer sisle dolu gibi geliyordu.

Koltuğuna oturdu. Gözlerinin önünde beyaz mermer bir merdiven belirdi. Alkış sesleri çınladı kulaklarında. Bu bembeyaz merdivenlerden, pırıl pırıl pullu elbisesile Rhoda, kızıl saçlı sevgilisi güzel Rhoda, salına salına iniyordu.

Her zaman yaptığı gibi, avuçlarını acıtasıya onu alkışlamağa başladı.

Çeviren : Süheyla Aykut

— Türkiyede adam başına yılda 52 yumurta düşüyor —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası
Tel : 26 63 78

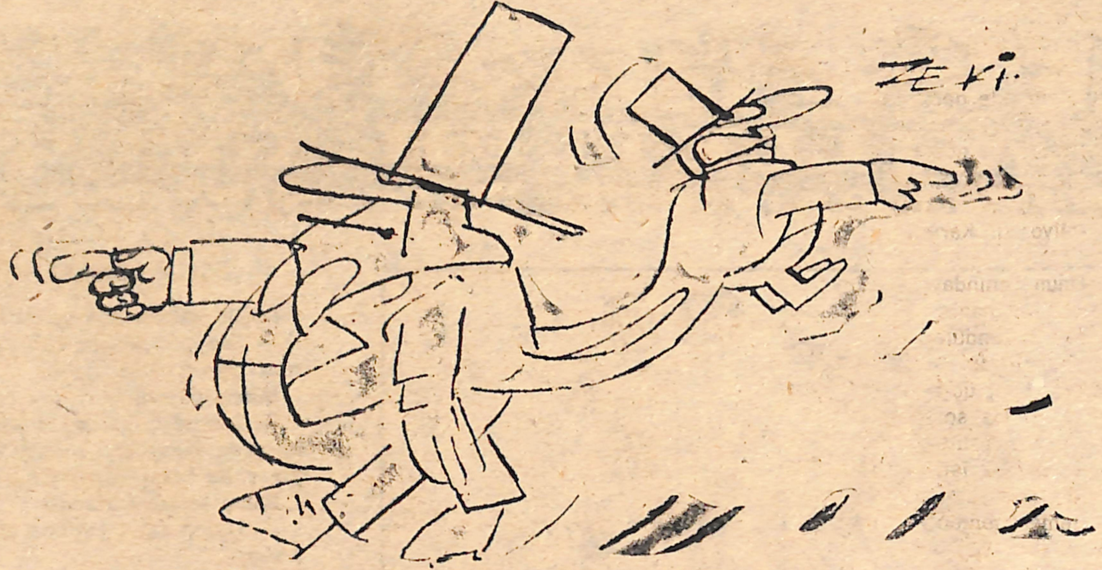
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 4 T.L.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 200 — TL. Altı aylığı 100 TL. Yurt dışı yıllığı 400 — TL. Altı aylığı 200 — TL,

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

BİRLİK BERABERLİK!

SEVMEK VEYA SEVMEMEK

«İnsanları seveceksin!» Ama hangi insanları? Kadınları mı?

Sevgi denince.. çok şey gelir akla elbette.

Sevgi! Kapsamı geniş bir kelime!

Dış görünüm olarak «insanları seveceksin!» denildiği zaman, çok kişinin içinden güzel bir yaratık, bir dişi geçer. Sevmek ister onu! Fakat, o güzel yaratık bakalım sizi sevecek mi?

Sorarsınız: «Benim neyim eksik öteki insanlardan? Neden beni sevmiyorsun?»

Evet, adamın takımı taklavatı yerinde, kalıbı da var... Belki parası da!..

Kadın, «Tipim değilsin!» der çıkar işin içinden. Ama adam bunu bir onur sorunu haline getirir. Koşar kadının peşinden. Biraz zor da olsa kadını elde etmeyi başarır.

Ama, kadın adamı sevmiyor. «Zorla güzellik olmaz!» derler... Olur, neden olmasın? İşte, bu adam kendini, bir kadına zorla kabul ettirmiş, zorla sevdirmiş. Ama ne olmuş biliyor musunuz? Kadın gebe kalmış. Zamanı gelince de, zor bir doğum yapmış. Çocuk ölmüş. Kadın kurtulmuş. Ne var ki, kolay olmamış. Ölümden zor kurtulmuş. Çocuğun ölmesine üzülen adam da, zor günler yaşıyormuş... Zorla güzellik oluyor, olmuyor değil. Zorla olan güzelliği de zorluklar izliyor.

«İnsanları seveceksin!» söylemesi kolay ama, uygulaması zor!

Yazısız

GİTME, GEL!

Bir değil, beş değil
Geçti onbeş yıl.
Ama nasıl?
Durarak yaşadık
Yaşamı,
Acı acı..
Fasıl fasıl!
Yaz aylarında
Terledik alev alev!..
İnsanlar kirli,
İlkel bir dev!
Kurşun sıktılar bize.
Nasıl soktular bizi
Birbirimize?..
Kenetlediler!
Sonra, sevdiler bizi...
Çok beklediler!..
Ellerinde çiçeklerle.
Kışlar geldi geçti...
Kar yağdı odamıza.
Her şeye razı olduk,
Gösterirdik rıza!
Bir potada eridik.
Yan yana, iç içe...
Omuz omuza!
Yaşarken seninle
Yaşamı az az..
Tutam tutam!..
Gel gitme benim...
Anam,
Babam!
Her şeyim
Gel, gitme!..
Geel... Beni de öldür!

ÇERÇEVE!

Nasıl vururdu
Yağmur camlarına?
Fırtına nasıl arttırırdı
Gittikçe hızını?..
O zaman anımsardın
İki kızını.
Nasıl ağlardın?..
Sonra,
«Üşüyor musun tonton?»
Diye sorardın...
Kalkar bana
Çay yapardın gizlice.
Birden hareketlendi
Dün gece...
Duvardaki resmin!
Neden oynadı çerçeve?
Bilmem ama...
Bana, çay yapmağa
Gider gibi geldi...
«Tonton! Çay içer misin »
Der gibi geldi!

NEDEN?

Kaş göz yerinde...
Kilot sütyen
Erkeğin elinde idi.
Kadın çırılçıplak.
Erkekse,
Kadının peşinde idi.
Erkek bağırıyor,
«Dur!» diyordu...
«Al, giy şunları!»
Kadın, durmak
Bilmiyordu..
Yağlamıştı tabanları
Uçuyordu kuş gibi.
Giyse kilotunu
Taksa sütyeni...
Ne anlamı kalırdı
Bu günün?..
Her gün yapamazdı
Bunu...
Senede bir gün!
Ve tüm insanlar
Göz yumuyordu
Kaçmasına...
Aslında gözlerini
Dört açıp,
Bakıyorlardı...
Orasına, burasına!
Ellerinden gelse,
Yatıracaklardı
Yol ortasına.

Kadın, neden
Kilot giymiyor
Sütyen takmıyordu?
Bu gün doğum günüm
Anadan doğma
olmam gerek!»
Diyordu...

KİME NE?

Geldi anılar
Gözüm önüne...
Kimine surat
Astım!
Yüz verdim kimine.
Anılar benim!
Kime ne?
Ne yapsam
Gelirle...
Gelirler gene!

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Sizin burada tek başınıza canınız sıkılmıyor mu?

GELİN - DAMAT

Düğün salonundan çıkarken:

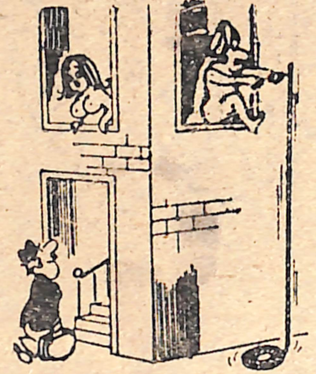
— Eve gitmek için can atıyorum, diye fısıldadı gelin.

Damat direndi:

— Deli misin canım, ilk olarak bu gece yapayalnız sokağa çıkıyoruz. Bu fırsat kaçırılır mı hiç

Sonra şoföre seslendi:

— Lütfen şehir parkına sürün arabayı!

Yazısız

EYVAH!

Madam ve Mösyö Dubois'lar gece sinemadan dönüyorlardı. Evin önüne geldiklerinde:

— A, kapı açık, diye bağırdı madam. Oysa giderken elimle kapatmıştım.

Merakla içeri dalan mösyö, bir kaç dakika sonra dışarı çıkarken:

— Hırsız girmiş, dedi.

Sapsarı olan kadın:

— Hırsız mı? dedi, mutfağa girmiş, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamadığımı görmüş müdür acaba?

MEKTUPLAR

Bulduğu mektuplarla karısına karşı kuşkuları kökleşen erkek kâğıt kalemi önüne çekerek, rakibine şu mektubu yazdı: (Mösyö, her şeyi biliyorum. Bu meselenin hepimizin yararına sonuçlanmasını istiyorsanız, gelecek cumartesi günü saat dörtte bizim evde olmalısınız.)

Ertesi gün ateşli sevgiliden şu cevap geldi: (Kocan olacak sersem evde bulunmıyacak mı şekerim?)

PAHALI

Bir mösyö, arkadaşına:

— Karımdan boşanmak bilemezsin bana ne kadar pahalıya mal oldu, dedi.

— Ayrılmasaydın öyleyse, diye arkadaşı cevap verdi.

— O da olmazdı, çünkü onunla evli kalmak dha pahalıya mal oluyordu!

SEKRETER

Genç kız büyük bir ticarethaneye sekreter olarak girmişti. Patron onu yanına çağırarak:

— Görevinizde ilk aklınızdan çıkarmamanız gereken, patronun her zaman elinin altında bulunmağa hazır olmanızdır, dedi.

TEDBİR

İki denizci konuşuyorlardı. Biri:

— Çürümüş kayığını şu Parislilere denize gitmeleri için kiraya vermeğe korkmuyor musun? diye sordu.

— Yok canım, tedbirimi aldım ben, diye diğeri cevap verdi. Ücreti peşin alıyorum!

BORÇLU - ALACAKLI

Çocu ksordu:

— Baba, borçlu ne demektir?

— Birinden para alan insan demektir, dedi babası.

— Ya alacaklı?

— Verdiği parayı geri alacağına inanan insan.

Yazısız

ÇARE

Delikanlı, gorsonierine gelmeği kabul eden genç kızı heyecanla bekliyordu. Kapı çalındı. Kalbi çarparak koştu kapıyı açtı. Ama karşısında sevdiği kızın yanında bir de delikanlı vardı!

— Sizi boşu boşuna bekletmek istemedim, çünkü bu gün çok önemli bir işim çıktı, canınız sıkılmasın diye yerime erkek kardeşimi getirdim, dedi kız.

— Ufak bir hırıltınız var ama, beni şaşırtmıyor... Zira herşeye hırlayan bir adamsınız!..

OTELDE

Otel müdürü, garsonlarından birinin koridora çömelmiş ayakkabı parlattığını görünce:

— Ayakkapların ofiste temizlenmesi gerektiğini sana daha önce söylemedim mi? diye bağırdı.

— Haklısınız, diye kekeledi garson. Fakat mazur görün, ben bu ayakkapları ofise götüremem.

— Neden?

— Çünkü pek meraklı bir müşterinin pabuçlarıdır bunlar. Adamcağız malına öyle düşkündür, öyle düşkündür ki, bağların birer ucunu ayakkaplara takar, birer uçlarını ise karyolasına bağlar.

HEDİYE

Sekiz yaşında François, babasının yaş gününü kutlamak istiyordu.. Bir kütüphaneye giderek:

— Sizde otuz yaşında bir adamın okuyabileceği bir kitap var mı? diye sordu.

ÇOCUKLAR

Kadın, kocasına:

— Sevgilim, bahçeye çık ta, çocukların ne yaptıklarına bak bakalım, dedi. Sonra da, yaptıklarını bir daha yapmamalarını söyle.

— Çabuk söyle, yeni sekreterin nasıl bir şey!..

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

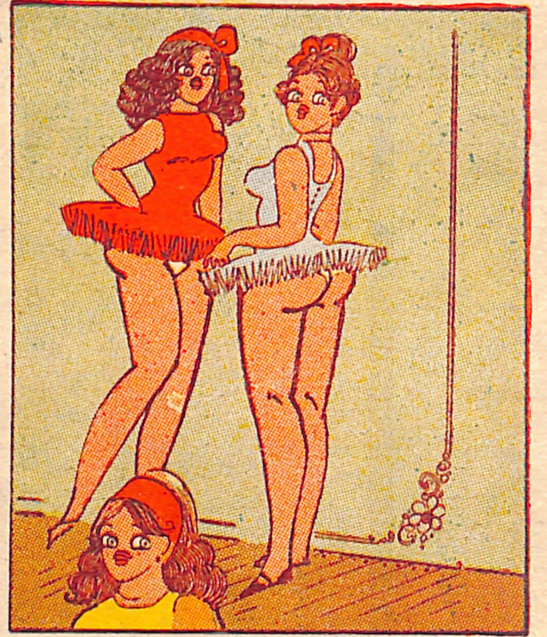
SİZLERLE

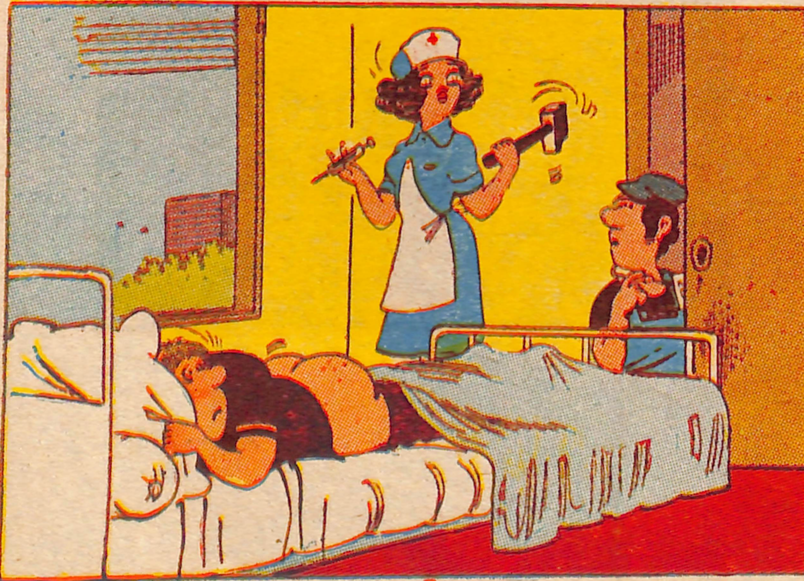

ESKİDEN PAVYONLARDA SOYUNUR PARA KAZANIRDIM DOKTOR BEY! ŞİMDİ DOKTORLARIN ÖNÜNDE SOYUNUYORUM PARA VERİYORUM!

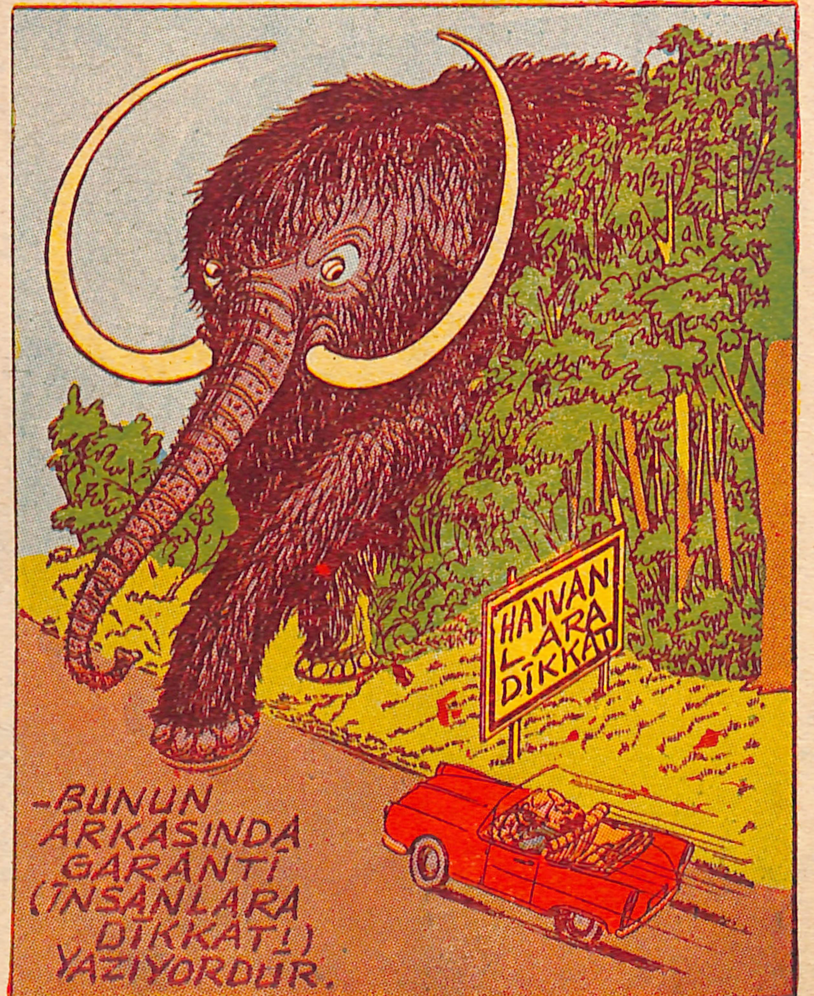
Akbaba

– GÜZELE BAKMAK SEVAPTIR! AMA OLMAZ Kİ ÖYLE DE BAKILMAZ Kİ...

– BİR DAKİKA... ŞİMDİ VERECEĞİM ÇEKİCİNİZİ

– BUNUN ARKASINDA GARANTİ (İNSANLARA DİKKAT!) YAZIYORDUR.